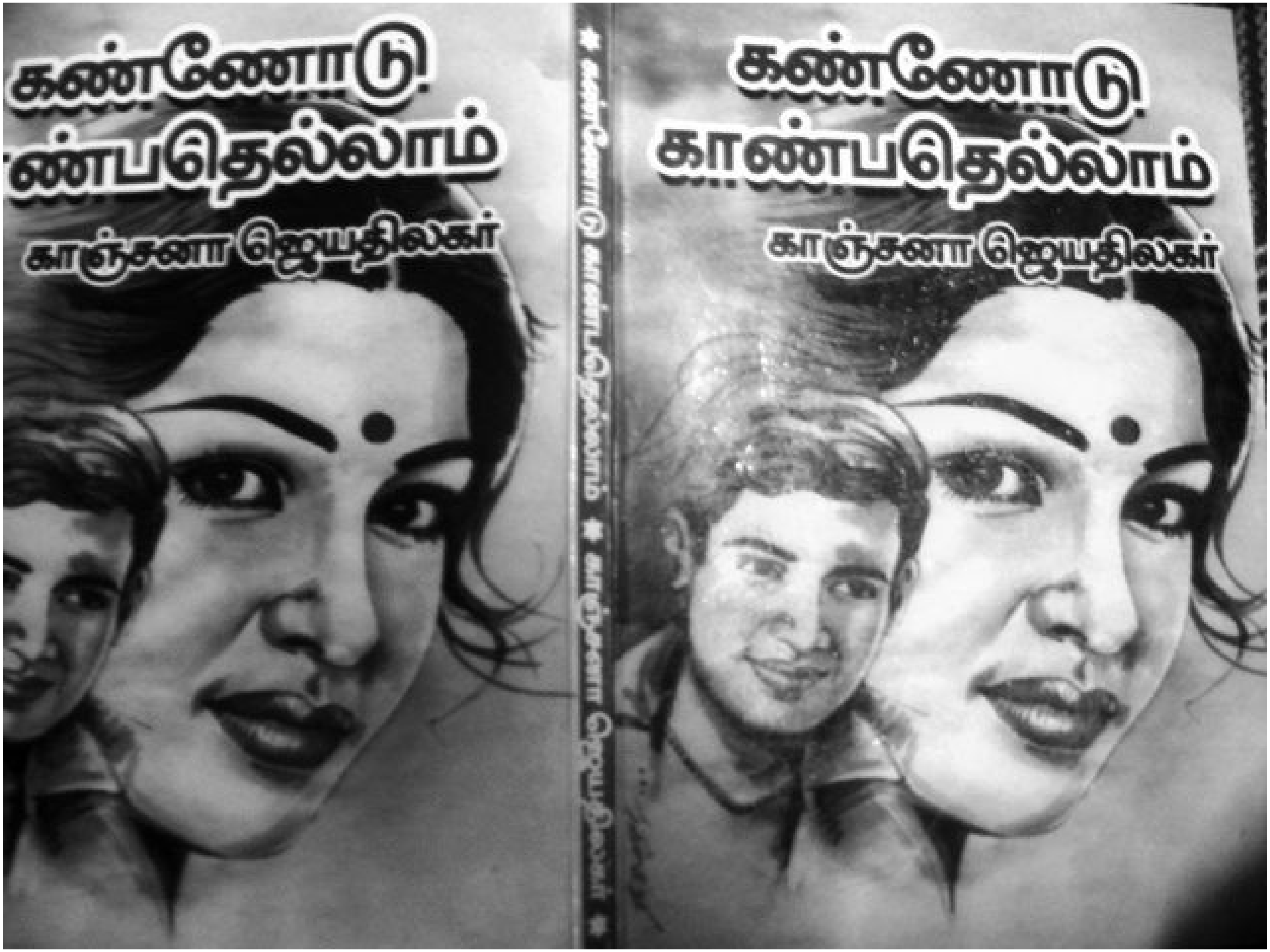
கண்ணோடு
ண்பதெல்லாம்
காஞ்சனா ஜெயதிலகர்
கண்ணோடு காண்பதெல்லாம் ✱ காஞ்சனா ஜெயதிலகர் ✱
கண்ணோடு
காண்பதெல்லாம்
காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	: [illegible]
ஆசிரியர்	: காஞ்சனா ஜெயதிலகர்
மொழி	: தமிழ்
முதற் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2001
இரண்டாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2006
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	: 11.6 kg. வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	: 1 x 8 டெம்மி
எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 208
அட்டைப்படம்	: [illegible]
வெளியிடுவோர்	: அருணோதயம் 6/3, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

விலை ரூ. 60.00

அச்சிட்டோர்	: ஸ்ரீ [illegible], சென்னை-14.

பதிப்புரை

அருணோதயம் தொடங்கி 50 ஆண்டுகளாக [illegible] [illegible] முதல், பல ஆசிரியர்களின் எழுத்துக்களை நூல்வடிவாக்கி முதலில் வெளியிட்டு பெருமை கொண்டது. நூலாசிரியர்களும் பெருமை பெற்றார்கள்.

இப்பொழுது திருமதி. காஞ்சனா ஜெயதிலகரின் எழுத்துக்களை நூல்வடிவாக்கித் தருவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

இந்த நூல்களும் மக்களின் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்று புகழ்பெறும் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு உண்டு. படித்திடுங்கள், மகிழ்ந்திடுங்கள்.

அருணோதயம் அருணன்

பொருளடக்கம்

- கண்ணோடு காண்பதெல்லாம் 5
- என் வர்ண நிலா... 97

கண்ணோடு காண்பதெல்லாம்

1

'அதோ அந்தப் பச்சையில மஞ்சள் பார்டர் எடுங்க'

கடைச் சிப்பந்தி சளைக்காமல் எடுத்துப் போட்ட பட்டுப் பாவாடைகள் குன்றாய் குவிந்திருந்தன.

மறுபடி அத்தனையையும் கிளறி கலைத்து, அரக்கில் தங்கக் கரையிட்ட ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தாள் பரணி.

அதற்கேற்ற 'டிஷ்யு' ரவிக்கைத் துணி தேர்ந்தெடுக்க மேலும் கால் மணி நேரம். எண்ணூற்று சொச்சத்திற்கு பில் வந்தது.

"என்னம்மா மொத்த பர்சேஸும் கால் மணி நேரத்துல முடிப்பீங்க. இன்னைக்கென்ன?" - கடையின் மேற்பார்வையாளர் விசாரித்தார்.

"வழக்கமாய் வாங்கற துணியெல்லாம் நான் தைக்க விக்கறதுக்கு. இது என் அக்கா பொண்ணுக்கு."

"ஆமா? எத்தனை வயசு குட்டிக்கு?"

"அஞ்சு முடியுது. இதுதான் அதுக்கு எடுக்கற முதல் பட்டு."

"பொங்கிப் பெருகட்டும்" - கல்லாவிலிருந்து பார்சலை வாங்கி அவரே துணிப் பையிலிட்டு கைகளில் திணித்து நீட்டினார்.

"நன்றி வரேன்."

'மூலா' கடையின் அருகேயே இருந்த புது மண்டபத்திற்குள் போனாள். அவள் தைத்து விற்கும் அலங்கார ரவிக்கைகளான பாசிமணி, கண்ணாடி, குஞ்சங்கள் இங்கு மொத்த விலைக்குக் கிடைக்கும். நூலும், பித்தான், ஊசியும் வாங்கி முடிக்க இரண்டு மணி நேரமானது.

மதியம் முழுக்க மதுரை வெயிலில் அலைந்த சோர்வு குடிக்க ஒரு சாத்துக்குடி ஜுஸ் தீர்வையாய் எப்போதோ கரைந்திருக்க வேண்டும்.

நல்ல பசி.

ரோட்டோர இட்லி, சட்னி போதும்.

மதுரை நடைபாதையின் மல்லிப்பூ இட்லி, காரச் சட்னி பிரபலம். ஆனால் நாகரீகமான பெண் ஒருத்தி ரோட்டோரம் நின்று சாப்பிட முடியாது. பலர் நின்று பார்த்துப் போவார்கள்.

எனவே 'ஆரிய பவனு'க்குள் நுழைந்தாள்.

திருப்தியாய் சாப்பிட்டால்தான் வாங்கிய பொருட்களோடு சைக்கிளை மிதிக்க முடியும் - அதுவும் எட்டு கிலோ மீட்டர்!

சாலை நெரிசலைத் தாண்டி மதுரை திண்டுக்கல் சாலையைப் பிடிப்பதற்குள் வயிற்றுக்கு சாப்பிட்ட அத்தனையும் ஆவியாகி விட்டது போன்ற ஆயாசம். ஆனால் இதற்கே அசந்தால் முடியாது.

கோரிப்பாளையம் சந்தையில் ஒரு கிலோ உருளைக்கிழங்கு வாங்கிக் கொண்டாள். இன்று அனு மசாலா தோசை கேட்டிருந்தது. தினம் 'நேயர் விருப்பம்' போல அதன் இஷ்டப்படிதான் சமையல்.

'ஜொய்ங் ஜொய்ங்'கென்று சைக்கிள் தூரத்தை மிதித்தாள்.

தான் அனு பள்ளியிலிருந்து திரும்புவதற்குள் இவள் வீட்டு வாசலைத் திறந்து வைக்கலாம்.

'சித்தி' என்று அந்தக் குட்டி கட்டி முத்தமிட, இத்தனை ஆயாசமும் பாயாசமாகிப் போகும்!

மல்லிகை மொட்டுக்களைப் பூப்பறிக்கும் கைகள் எப்படி 'திடுவிடு' வென பறிக்குமோ அதே போல இவள் மொத்த குடும்பத்தையும் விதியின் கைகள் கொய்து போன பிறகு மிஞ்சின ஒரே மொட்டு அனுதான்.

இவள் பன்னீர் வார்த்து பாதுகாக்கும் சின்ன பூ.

இன்றும் கூட புது மண்டபத்துள் நுழைந்த போது அக்காவின் ஞாபகம் வந்தது. தன் வளைகாப்புக்கு விதவிதமாய் வளையல்களைத் தானே தேர்ந்தெடுக்க வந்திருந்த பத்மாக்கா. இதே அனு அப்போது அக்கா வயிற்றினுள்.

பத்மா இவளை விட ஏழு வயது மூப்பு. அப்பாவின் ஜாடை போலும்.

அகன்ற மாநிற முகம்- அதில் சதா அலையடிக்கும் சிரிப்பு.

பரணி அப்படியே அம்மாவின் நகல் - பனித்துளியுடன் பசும் மஞ்சள் கலந்த சருமம். திறமையான ஓவியன், பிரபல பத்திரிகையின் அட்டைப் படத்திற்காக வரையும் பெண் போன்ற மிக அழகிய முகம்.

பார்க்கும் யாரும் அக்கா தங்கை என யூகிக்க முடியாது.

ஆனால் பாசம் காட்டிக் கொடுத்துவிடும்.

'என்னா பிரியம், எத்தனை ஒத்துமை-சுத்திப் போடுங்கப்பு!' என்று பலர் மெச்சியதுண்டு.

பரணி பிறந்த ஒரு வருடத்திற்குள் அப்பா உலகை விட்டுப் போயாயிற்று.

மூளி பட்ட குடும்பத்தை அம்மா தன் அன்பால் நிரப்பினாள்.

ஆனால் வெறும் அன்பு வயிறுகளை நிரப்புமா?

கடவுள் அதற்கும் ஒரு வழி வைத்திருந்தார்.

அப்பா இருக்கும்போதே அம்மா தைப்பதுண்டு.

விரும்பிக் கேட்பவர்களுக்குத் தைத்துத் தருவதுண்டு. அப்படிப் பழக்கமானவர்கள்தான் நட்சத்திரம்மா.

பாணிக்கு ஐந்தாறு வயதிருக்கும் போது அவர்களிடம் கேட்ட நினைப்பு.

'ஏம்மா உங்க பேரு நட்சத்திரம்?'

'அந்தக் காலத்துல நட்சத்திரங்கொண்டுதான் திக்கு திசை அறிவாங்களாம். நட்சத்திரம் வழிகாட்டும். நானும் தேவைப் பட்டவங்களுக்கு வழி காட்டணும்னு எங்க தாத்தா ஆசையா வச்ச பேரு.'

ஆனால் அனைவரும் அவர்களை அழைப்பது பெரியம்மா என்றுதான். அவர்களுக்கு இரு பெண்கள். விதம்விதமாய் தைத்துப் போட்டு அழகு பார்ப்பார்கள்.

'கச்சிதமாய் தைக்கிறே கப்பு. ஒரு தையல் கடை போட்டிரலாம் நீ - கூட்டம் மொய்க்கும்.'

'எங்கம்மா நேரம்? இவர் ஃபாக்டரி பக்கம்ங்கறதால மதியச் சாப்பாட்டுக்கு வீடு வந்திடுவார்-சூடாய் சமைச்சுப் பரிமாறுவேன்-சாயங்காலம் பத்மாக்குப் பாடம், பாட்டுன்னு ...ழிதம் இடையிடையே கிடைச்ச நேரத்தில தையல்.'

ஆனால் யூனியன் தகராறு பெரிதாகி அதில் தன் அப்பாவி புருஷன் கொலையுண்ட பிறகு வழி புரியாமல் கப்பு மோதி நின்ற நேரம் நட்சத்திரம்மாதான் வழி காட்டினார்கள்.

அம்மாவின் அழகும் சற்று வேண்டாத வண்டுகள் பல பறக்கலாயின.

'பேசாம கிளம்பு கப்பு எங்க அவுட் ஹவுஸ்லே தங்கு.'

அவர்கள் தங்கியிருந்தது ஃபாக்டரிக்குச் சொந்தமான வீடு. வேண்டாத சீண்டல்கள். எனவே அம்மா உடனே சம்மதித்தாயிற்று - மூட்டையைக் கட்டினார்கள்.

'உத்தம்பி வந்தான்னு கேள்விப்பட்டேன்.'

'வந்தவன்... சம்பிரதாயம்னு என்னைப் பாத்து சொல்லிக்காமலேயே போயிட்டாம்மா. யார நோக? அவனுக்கும் மூணு பிள்ளைங்க.'

'வெள்ளையடிக்க ஆளுங்களுக்குச் சொல்லி விட்டுட்டேன்-நீ மூட்டையைச் சீக்கிரமாய் கட்டு.'

வேறு வழியின்றி வேறு போக்கிடமின்றி அக்குடும்பம் வந்து சேர்ந்ததுதான் இந்த நட்சத்திர பங்களா.

ஆனால் வேறு வழி இல்லாததும் நல்லதுக்கென்பது பிறகு புரிந்தது.

பிக்கு பிடுங்கலின்றி அம்மா தைரியமாய், சுயமாய் சிந்தித்து வாழ கற்றுக் கொண்டது அங்குதான்.

தானே மதுரை போய் துணிகளைத் தேர்ந்து வாங்க ஆரம்பித்தாள்.

ஓரிரு பெண்களைத் தையலில் உதவிக்கு அமர்த்த, வியாபாரிகளைச் சந்தித்து உடைகளை விற்க என்று தேறினாள்.

அக்காவை கல்லூரி விழா ஒன்றில் பார்த்து விரும்பி வந்து பெண் கேட்ட அத்தானும் நல்ல மாதிரி.

அவருக்கு மதுரை மோட்டார் நிறுவனம் ஒன்றில் நிறைந்த சம்பளத்துடன் நிலையான வேலை.

உயிர்தான் நீடித்து நிலைக்கவில்லை!

இவர்கள் வீட்டுக்கு பக்கத்திலேயே குடித்தனம் வைத்தார். தினம் மதுரைக்கு பஸ்ஸில் போய் வருவதுண்டு.

'என்ன மாப்பிள்ளை.. எட்டு எட்டு பதினாறு கல்லு தினமும் அலைச்சல். உங்க ஆபீஸ் பக்கத்திலேயே வீடு பாருங்களேன்'

'இல்லத்தை. ஆபீஸ் டவுன் ஹால் ரோடை அடுத்து நெரிசலான பகுதி. தூசும் சத்தமும் ஜாஸ்தி. சுத்துவட்டாரமே அப்படித்தான். வாடகையும் அதிகம். இங்கே பத்மாவுக்கு நீங்க துணை - உங்க எல்லாருக்கும் நாந்துணைன்னு பாந்தமாயிருக்கோம்..' என்றவர் தன் பிஞ்சு மகளையும் கூட துணையின்றி விட்டுப் போயாயிற்று விபத்து ஒன்றில்.

அத்தானின் சிநேகிதர் வீட்டு விசேஷத்திற்காய் கிளம்பிய தம்பதியர் இருவரும் ஒன்றாய் காலி.

குழந்தை அனுவிற்கு அச்சமயம் மார்ச்சளி.

'ஸ்கூட்டரிலே ஐப்பசி மாசம் இவ எதுக்கு?'.. மழை வேற வரும் போலிருக்குது. உங்ககூட நிம்மதியா இருக்கட்டும் அது..'

என்று மகளை இவனிடம் ஒப்படைத்துப் போனவர்கள் ஒரேயடியாய் போயாயிற்று.

சாலையில் நேர்ந்த விபத்து. இன்னும் கூட 'விர்'ரென்று விமானமாய் சாலையில் பாயும் வாகனங்களைக் கண்டால் பரணிக்கு 'திக்'கென்னும்.

'ஏனிந்த வேகம்' என்று பதறும்.

அதோ அந்தக் கரும் பச்சை செல்லோ காரும் கூட பேய்த்தனமாய்த் தான் வருகிறது.. அப்படி என்ன அவசரமோ?

அவன் யோசிக்கும் போதே அது வேகத்தைச் சற்றே குறைத்து கிளைச் சாலைக்குள் வளைந்தது.

ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தான்.

அதுதான் இவனும் திரும்ப வேண்டிய பாதை.

அரை பர்லாங்கிற்குள் பங்களா வரும்.

வேறுவீடுகள் அற்ற பகுதி அது.

தவறாய் திரும்பி விட்டார்களோ?

இப்போது வீட்டில் ஐயா, பெரியம்மா கூட இல்லையே?

அவர்களைப் பற்றி நினைவு வர, கண்களில் தானாய் நீர்க் குளம் கட்டியது.

2

மூத்த மகன், மருமகளின் மரணம் அம்மாவை பலக்க அடித்து விட்டது.

புருஷனின் இழப்பைப் பிள்ளைகளுக்காய் தாங்கிக் கொண்டாள் - அப்போது வயதும் சாதகம்.

உடலும் உள்ளமும் மேலும் தளர்ந்த நிலையில் இத்தனை வெறியான அடியை அம்மாவினால் தாங்க முடியவில்லை.

கவலைதான் உடலை அரித்ததோ.. இல்லை உடம்பு வியாதியைக் கவலையினால் அலட்சியம் பண்ணினாளோ.. ஆறாம் மாசம் அம்மா படுத்த படுக்கையில்.

பிறகு உடம்பு ஓரளவு தேறினாலும் முன்பு போலில்லை. பள்ளி போன நேரம் தவிர பரணி சமைத்தான், துவைத்தான், தைத்தான்.

குழந்தையை அம்மா பார்த்துக் கொள்ள முடிந்தது. அது பள்ளிக்குப் போக ஆரம்பித்த பிறகு அம்மாவின் நிலை மேலும் மோசமானது. இருந்த சேமிப்பை முழுக்கக் கரைத்து வைத்தியம் பார்த்தும் பயனில்லை.

தற்சமயம் அம்மா கற்றுத் தந்த கைத்தொழில்தான் துணை.

ஆனால் பெரியம்மா இல்லாவிட்டால் தடுமாற்றம் அதிகமாய் படுத்தியிருக்கும்.

அவர்களது அன்பு பெரும் பலம்.

அம்மா மறைந்த முதல் மாதம் இவர்கள் படுக்கை பக்கமாயிருந்தான்.

'இனி அங்கே எதுக்கம்மா பரணி தனியே இருக்கணும்?... எங்கூட இரு.' என்றார்கள் கருணையுடன்.

இவளுக்கும் மறுபேச்சிற்கான திராணி இல்லை.

சோகம் அவள் சக்தியை எல்லாம் பிரிந்து உதறியிருந்தது.

வேளைக்கு வற்புறுத்தி சாப்பிடச் செய்து,

'எனக்குக் காலார நடந்தா சௌகர்யம் பரணி-துணைக்கு வர்றியா?' என்று இவளை வெளியே கிளப்பி, 'உங்கம்மா சாம்பலாயிட்டதாவா நினைக்கற? தினம் மூப்படைஞ்சு அழியற உடம்பு மட்டுந்தான் சாம்பல் ஆயிடுச்சு. ஆன்மா... அது தன்னைப் படைச்சவர் கிட்ட போயாச்சு. பசி, துக்கம், கண்ணீர் இல்லாத சொர்க்கத்தில் இருப்பா. கப்பு உம்மனசைத் தேத்த நான் சொல்லலை-இதுதான் உண்மை...'-இதமாய் சொன்னார்கள்.

'இனி அனுவுக்கு இனி நீதானே எல்லாம்.' என்று சொல்லுவார்கள். அதுவரை சிலையாய் இருந்தவள் இதற்கு மட்டும் தலையசைப்பாள்.

'ஆம்மா'

'தோ பாரேன், அனு உனக்குன்னு வரைஞ்ச படம் தான் நீயாம். இத நினைக்கும் நீ வாசல்ல போடற கோலம்.'

ரசிக்கலைக்கவனுடன் 'இவள்' உச்சிமுடி சிலுப்பியபடி பெரும் வட்டக்கண்கள் இருக்கலாய் 'கோலம்'- இவளை பெரியதாய்

கண்ணீர் புன்னகையுடன் குட்டி அனுவை அணைத்துக் கொண்டாள்.

மெதுவாய் சிரித்தாள்.

பிறகு மெள்ள தேறினாள்.

'கிளம்பு பரணி, ஐயா மதுரைக்குப் போறாங்க. நாமும் போயிட்டு வரலாம்.'

'தையல் வேலை இருக்கேம்மா.'

'அதெங்க ஓடிப் போகும்? காலிருக்கற நாமதான் அங்க இங்க சாடிட்டு வரணும். கிளம்பு. இன்னும் நாலு பண்டல் துணி, பட்டன் வாங்கணும்னியே அதையும் முடிச்சிடலாம்.'

'அது- அதுக்குப் போதுமான காசு இன்னும் சேரலம்மா.'

'எங்கிட்ட இருக்குதே. வர்றது ஜூன் மாசம் யூனிபார்ம் தைக்கற வேலை தாராளமாய் வரும். அப்ப இந்தக் கடனைத் தீர்த்திடு. பிறகு இந்த 'ரெடிமேட்' ரவிக்கை தைக்க நேரம் இருக்காதே.'

இப்படி பெரியம்மா தொழிலிலும் உதவ, சீக்கிரமே சுதாரித்துக் கொண்டாள் பரணி.

'வெறும் ரவிக்கைக்கே இருவது ரூவாக் கூலி நீ முதுகிலே படிக்கட்டு. ஜன்னல், முத்துன்னு நாலு தினுசாய் தைக்கிறே பெண்ணே. தவிர மூச்சிரைக்க ஓடிப் போய் துணியும் நூலும் வாங்கற அலைச்சல் வேற. குறைஞ்சது இருவத்தஞ்சு சார்ஜ் பண்ணு. வேலை ஜாஸ்தின்னா முப்பது.'

'இப்போ மொத்தமாய் வந்து வாங்கிக்கறாங்கம்மா விலையைக் கூட்டினா... சரக்கு வேண்டாம்னு சொல்லிட்டா...?'

'அவங்க அடிக்கற லாபத்தில அஞ்சு, பத்து - அதுவும் உனக்குச் சேர வேண்டியதை அவன் ஏன் தர மாட்டான். தாராளமாத் தரேன்னாக்க...!'

'எப்போ - எப்படி பெரியம்மா?'

'ஐயாவை விட்டுப் பேசச் சொன்னேன். சிறு பொண்ணு - உன்னை ஏய்ச்சிடுவாங்க - வியாபாரிங்க தடாலடியாப் பேசுவாங்க. நம்ப ஐயா சொன்னதும் 'சரிய்யா'ன்னு தரையை உருட்டிட்டாங்க. இனி 'பில்'லைக் கட்டியே போடு.'

சாயம் ஐயா அம்மாவிற்கு ஏற்றவர்.

சாந்தமான சிரிப்பும் அமர்ந்தலான பேச்சுமாக...

பெண்டாட்டியை தலை மேல் வைத்துக் கொண்டாடும் புருஷன்.

'ரெண்டு பெண்களையும் கட்டிக் கொடுத்தாச்சு. இனி சீராட்டி பாராட்ட இவட்டுந்தானே எனக்கு' என்பார்.

இவர்கள் இருவரின் துணை இருக்கும் துணிவில் கையை …த்து எட்டியே போட்டு நீந்தினாள். மறுபடி ஒரிரு பெண்களை உதவிக்கு நியமித்தாள்.

இரட்டைத் தையலோடு சாயம் போகாத …பாவாடைகள், நைட்டிகள் என்று விஸ்தரித்தது தொழில்.

ஆனால் ஒரு வாரம் இவள் கை ஓய்ந்தாலும் வியாபாரம் …ர்ந்து விடும் அபாயம் இருந்தது. நிலையான வருமான- …லை.

இதில் வயிற்றுப் பாட்டைச் சமாளிக்கலாம். ஆனால் …வின் படிப்பு- திருமணம்?

அதிர்ச்சிகளை விழுங்கி, வாழ்வைச் சீராக்கி அவன் …ாயம் என்ன, எப்படி என்று ஆராய்ந்த வேளையில் … அடி விழுந்தது.

சாயம் ஐயா இறந்து போனார்.

பெரியம்மாவைத் தேற்ற வேண்டுமே... என்பதைத் தவிர …சிந்தனை இல்லாமல் போனது.

நான்காம் நாள் வெளிநாட்டிலிருந்த இரு மகள்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

ஒரிரு வருடங்களுக்கு ஒருமுறை இருவரும் மாறி மாறி வந்து போவார்கள். மூத்தவள் பமீலா. இளையவள் நிர்மலா.

இருவருக்கும் ஏற்காடு பள்ளியிலும் பிறகு நகர்ப்புற கல்லூரிகளிலும் படிப்பு. விடுமுறைகளில் அவர்களோடு பழகினாலும் வயது, அந்தஸ்து இடைவெளி பரணியை அதிகமாய் ஒட்ட விடவில்லை.

பமீலாக்கா திருமணத்தில் போது பரணிக்கு பத்து வயதிருக்கும். சிறு வயதின் சந்தோஷ நினைவுகளில், அந்த வைபவத்திற்குத்தான் முதல் இடம்.

வெள்ளை அடிக்கப்பட்டு பால் போல பிரகாசித்த பங்களா எங்கும் பொடி விளக்குச் சரங்கள்.

வீட்டு முகப்பின் நான்கு வளைவுகளிலும் மின்னி மின்னி கண்சிமிட்டிய வர்ண விளக்குகள்.

பருத்த தூண்களை வளைத்துச் சுற்றிபடி ஜரிகைப் பூக்கள். பரணிக்கும் புதுசு எடுத்திருந்தார்கள்.

'பரணி, வா. உனக்கும் க்யூடெக்ஸ் போட்டு விடறேன்' என்று மணப்பெண் பமீலா இவள் குட்டி நகங்களுக்குச் சாயமிட்டாள்.

மூன்றாம் நிமிடம் சாயம் காய்ந்திருக்கும்- ஆனாலும் அன்று முழுக்க தான் நகங்களை 'ப்பூ' என்று ஊதியபடி முட்டையை ஆனந்த அடைகாத்தது இன்னும் மறக்கவில்லை.

சமையலறையில் சதா ஜமாய்க்கும் வாசனை.

அம்மாவும் அங்கேதான் ஒத்தாசைக்கு நின்றிருந்தாள்.

'கப்பு, முதல்ல உம்பிள்ளைகளுக்கு சாப்பாடு போடு. சிறுசுங்க பசி தாங்காது'-பெரியம்மா முதலிலேயே கறாராய் சொல்லிவிட, நேரா நேரத்திற்கு விருந்து

புதுத் தீப்பெட்டி போல வீடு நிரம்ப மனிதர்கள்.

சந்தோஷ முகங்களுடன் உறவுக் கூட்டம்.

அத்தனையிலும் ஒன்றே ஒன்றுதான் நெருடலான நினைவு. அல்லது ஒருவன்தான். மீசை அரும்பு பருவத்திலிருந்த பாஸ்கர்!

இவளைச் சதா முறைத்தபடி, இவள் கையின் பதார்த்தங்களைத் தட்டிப் பறித்த தன் வாயிலிட்டுக் கொள்ளும் போக்கிரி. கையை, 'வலிக்குது விடுங்க' என்று இவள் சிணுங்கும் வரை விடாது அழுத்தும் அக்குறும்புக்காரன்.

நிர்மலாக்காவின் திருமணமும் தடபுடல் பட்டது என்றாலும் அப்போது பரணிக்கு வயது பதினாறு. பெரியம்மா இவளுக்காக புதுப்பட்டுச் சேலையே எடுத்திருந்தார்கள்.

பாசிப் பச்சையில் காசிப்பட்டு.

அதைக் கட்டிக் கொண்டபோது, கொசுவங்களைச் சீராக்கிய அம்மா திருஷ்டி கழித்தாள்.

'லப்பா... கொடி கத்தின பொற்சிலை போலேயிருக்கே' என்று. ஆனாலும் அது சங்கடமாய் உணரும் வயது. ஆக இவள் பமீலாக்காவின் திருமணத்தின் போது போல வீடு எங்கும் கையில் பிசுபிசுக்கும் இனிப்புடன் சுற்றித் திரியாமல் அம்மாவிற்கு உதவியாய் ஒதுங்கியே நின்றாள்.

பலரும் பிரியமாய்,

'அடடே... கப்புவோட சின்னப் பொண்ணைப் பாரேன்... கொடியாய் வளர்ந்துட்டா' என்று கன்னம் தட்டினர்.

'ஆளு அஞ்சரை அடின்னா பின்னல் அஞ்சடி இருக்கும் போல' என்ற வாஞ்சையான பாராட்டு.

இப்பொழுதும் பாஸ்கர் அவளை முறைத்தான். அவள் பெரியம்மா வீடு வந்திருப்பது தெரிந்தால் இவள் வீட்டை

விட்டே இறங்க மாட்டான். இம்முறை தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலை.

இம்முறை அவனும் வெகுவாய் வளர்ந்திருந்தான்.

மீசையும் மாரும் முரட்டுத்தனமாய் தோன்றின.

ஆனாலும் அவனை நிமிர்ந்து நேரே பார்க்கவே முடியாதபடிக்கு அவன் விழிகள் இவளை மாம்பழத்து வண்டாய் குடைந்தன.

பம்மிப் பதுங்கினாள்.

'என்ன பரணி... போன தடவை சதா கையிலே பிசுபிசுன்னு லட்டு, ஜாங்கிரியோட அலைஞ்ச; பிடுங்கித் தின்ன லேசாய் இருந்துச்சு. இப்ப நீ சாப்பிடறதேயில்லையா? இப்படி மெலிஞ்சிட்டே...?'

சீண்டுபவனை 'நான் செவிடு' என்ற பாவனையுடன் கடந்து போவாள்.

அச்சமயம் அக்கா மசக்கையில் துவண்டிருக்க, பரணிக்குக் கூடுதல் பொறுப்புகள்.

பட்சணம் பொரித்தாள். கல்யாணப் பை மடித்தாள்.

விருந்தினர்களை கவனித்து உபசரித்தாள்.

வெளிநாட்டிலிருந்து இரண்டு அக்காமார் வர, இவளுக்கு ஏகப்பட்ட பரிசுப் பொருட்கள் சேரும். நடுநிசி வரை பங்களாவில் பேச்சும் சிரிப்பும் ஓயாது.

ஆனால் அப்பா மரணத்திற்கு இம்முறை மகள்கள் வந்திருக்க, பங்களாவில் மயான அமைதி. அந்தக் கட்டடமே ஓய்ந்து சரிந்த பிரமை.

'பரணி, இனி அம்மா இங்க தனியாய் இருக்க வேணாம். என்னோட [illegible] வந்திரட்டும்.'

'ச... சரிக்கா'

'ஆனா அம்மா உனக்கா யோசிக்கிறாங்க. சிறு பெண்ணை எப்படி தனியே விட்டுட்டுப் போகன்னு.'

'நீ இருக்கற வீடு உனக்கேதான் பரணி. நீ தொடர்ந்து தங்கிக்கலாம். தவிர தோட்டக்கார தாத்தாவுக்கு மாசா மாசம் சம்பளம் அனுப்பிடுவோம். துணைக்கு அவரும் இருப்பார்.'

'ம்ம்'

'அம்மாவுக்கு மாற்றம் தேவை. ஆறு மாசம் அக்காவோட, பிறகு ஆறு மாசம் எங்கூட லண்டன்ல தங்கட்டும். பிறகு அவங்க மனசுக்கு எங்கே பிடிக்குதோ அங்கே இருக்கட்டும். இந்தியாவுக்கும் அப்பப்போ வரட்டும். ஆனா இப்ப கிளம்பறது நல்லது.'

'ஆகட்டுங்க.'

முழுமனதாய் சொல்ல முயன்றாள் - ஆனால் சம்மதம் தர சங்கடமாயிருந்தது - எதிர்கால பயம் உச்சியைப் பிடித்து ஆட்டியது.

'நீ அம்மாட்ட வந்து சொல்லு பரணி.'

எல்லோருமாய் சேர்ந்து பேசி பெரியம்மாவை விமானம் …ஏற்ற செய்தாயிற்று. ஆனால் இந்த பதினைந்து நாட்களாய் …டு வெறிச்சோடிக்கிடக்கிறது. மலை மறந்த சமுத்திரம் …லை.

சமையல்கார ராணியும் இல்லாததில் பின்கட்டிலும் …ம் அமைதி. தோட்டக்கார தாத்தா மட்டும் அங்குமிங்-…ய் உலாவித் திரிவார்.

முன்பு இப்படி மதுரைக்குப் போய் அலைந்து, …திரும்பும் வேளைகளில் முதலில் பங்களாவினுள் தான் …வாள்.

…ம்மா பரணி-முதல்ல இந்த மோரைக்குடி. ராணி …தோசை வார்த்திடு' என்ற பாசமான அரவணைப்பு …க்கும்.

இப்போது அரவணைக்க யாருமில்லை.

வீட்டின் வெளி 'கேட்' திறந்து கிடந்தது.

ஏன்..?

காம்பவுண்டினுள் நுழைந்தவளுக்கு மேலும் ஆச்சரியம்.

பறந்து பாய்ந்து வந்த கரும் பச்சை செல்லோ பங்களாவின் முன் பலிசாய் நின்றது.

வெகு தொலைவு ஓடி வந்தது போல அதன் சுற்றுப்புறமெல்லாம் அடர்ந்த புழுதி.

இதில் வந்தது யார்?

வீடு பூட்டியிருப்பதைப் பார்த்த பிறகும் வந்தவர்கள் ஏன் போகவில்லை?

பங்களாவின் அகலப் படிகளை ஏறிப் பார்த்தவளுக்கு மேலும் திகைப்பு.

வீட்டின் பருத்த இரு தேக்குக் கதவுகளும் விரியத் திறந்திருந்தன!

3

வெந்த கருணைக்கிழங்கைத் தோலுரித்து மசித்-தவளுக்கு உள்ளே நூறு கேள்விக் கொக்கிகள்.

வந்திருப்பது யாராய் இருக்கும்?

நிச்சயம் திருடனில்லை.

சாவியிட்டு முறையாகத்தான் திறக்கப்பட்டிருந்தது. பூட்டு தவிர வந்திருப்பவர்கள் அந்தஸ்துள்ளவர்கள்தாம்.

சாட்சிக்கு வாசலில் நிற்கிறதே இந்தரை லட்சம் பெறுமானமுள்ள செல்லோ கார்!

விவரம் கேட்கலாம் என்றால் தோட்டக்கார நாதனையும் காணவில்லை.

எங்கே போனான்?

மணி ஏற்கெனவே நாலு

பதினைந்து நிமிடங்களில் அனு வீடு திரும்பி விடும்... 'மசாலா தோசை'க் கனவுகளுடன்!

எனவே சமையலில் மும்முரமானாள்.

வேண்டியளவு தோசை மாவைக் கரைத்துத் தனியே வைத்தவள் மசாலாவைத் தாளித்து விட்டு முகம் கழுவ ஓடினாள்.

உடம்பைக் கழுவித் துடைத்தால் சுகமாயிருக்கும். இரவு விசேஷமான நசநசப்பு.

ஆனால் அனு வரும் நேரம்... சமையல்கார ராணி கூட ஆச்சரியப்படுவாள்.

'அம்மாக்காரி கூட இத்தினி கரிசனம் காட்டமாட்டாப்பா. சித்திக்காரி ஏன் இப்படி உயிர விடுறே? இது அனுவுக்கு. அதுவும் அனுவுக்குன்னு...? உனக்குன்னும் ஒரு வாழ்க்கை அமையணும் நினைப்பு வைவி...'

'அனுக்குட்டி நல்லாயிருந்தா அது போதும் ராணி. எனக்காவது விவரம் தெரிஞ்சப்போ அம்மா இருந்தாங்க. பாசமாய் ஒரு அக்கா... அனுவுக்கு நான் மட்டுந்தானே?'

'பாசங்காட்டு சரி. தியாகம் செய்றேன்னுறாத. உனக்கும் புருஷன் புள்ள குட்டி வேணும்.'

சமையல்கார ராணியின் வயதைக் கணிக்க முடியாது.

இருபத்தி ஐந்திலிருந்து நாற்பதுக்குள் ஏதுவாகவும் இருக்கலாம்.

கல்யாணம் ஆகவில்லை என்றாலும் தங்கை, தம்பிகள் என்று பெருங்குடும்பம்.

தன்னைப் போல மற்றொருத்தியும் வெளிச்சம் தந்து விட்டு மெழுகாய் கரையக் கூடாதே என்ற கரிசனை உள்ளவள்.

'எனக்கு வர்றவர் இவ மேல இத்தனை பாசங் காட்டுவாரா?'

'எங்காட்டணும்? கட்டினவ மேலேயே ரெண்டு வருஷம் போனா பாசங் காட்டுற ஆம்பிளைகளைப் பாக்கறது ரேரு! இதுல 'இது நொச்ச'ங்கற நினைப்புதான் வரும் அவனுக்கு.'

'வரும்ல? அதான் கல்யாணத்தைப் பத்தியே நான் யோசிக்கிறதில்ல ராணி. இது தியாகமில்ல-யதார்த்தம்-நடப்பு-அவ்வளவுதான்.'

'ஒன்னு சொல்லுவேன். இத்தினி அழகிருக்கே. புருஷன் ரசிக்க... உன்னைப் போல ரெண்டு பிறக்கட்டும்... அழகை வேஸ்ட் பண்ணுவானேன்?'

'சரி அடிக்கடி நான் என்னைக் கண்ணாடியில் பாத்துக்கறேன்' -சிரிப்பாள் பரணி.

என்ன பெரிய அழகு.

அம்மாவின் அழகு அவளுக்கு உபத்திரவம்தான். அப்பாவிற்குப் பிறகு பலரை ஈர்த்த அழகு. அம்மாவை பதற வைத்த அழகு. இப்படி நல்லவர்களின் ஆதரவு கிடைக்காவிடில் தங்களது நிலைமை...? பரிதாபமாயும், பயங்கரமாயும் போயிருக்குமே?

அவள் கண்கள் தன்னிச்சையாய் கடிகாரத்திடம் போயின.

4.25 இன்னும் ஏன் அனுவைக் காணவில்லை?

குட்டி ப்ரிட்ஜிலிருந்த சாம்பாரை எடுத்து சூ பண்ணினாள். இன்று பள்ளியில் ஏதேனும் விசேஷமா விளையாட்டா?

முன் 'கேட்' வரை அரவமே இல்லை.

முடிந்து விடுவது பிறகு பள்ளி வரை ஒரு நடை போய் பார்த்து வராமல் இல்லையெனில், தாங்காது.

'விறு விறு' என ஆடைகளைக் களைந்தவள், மேலுக்கு நீர் விட்டாள். உடலை மாவு தேய்த்து அலசினாள். மாற்று உடுத்தி, முடியைச் சிக்கு பிரித்து, அலமாரிக்குக் கொண்டையிட்டாள். சுருட்டியபோது முன்புறம் பேச்சும் சிரிப்பும் கேட்டன.

முகம் மலர்ந்தது— இது அனுவின் மழலை.

ஆனால் கூடவே சேர்ந்து சிரிக்கும் அந்த ஆண் குரல்?

அவள் விரைந்து வீட்டின் கதவைத் திறக்க, ஓடி வந்து கட்டிக் கொண்டது அனு.

"சித்தி..ம். வாசமா இருக்கீங்க..!"

"ம்ம்.. இவங்க யாரு?"

வெகு பரிச்சயமான அந்த ஆண் முகத்தை அழுந்தப் பார்க்க முடியாமல் கூச்சத்துடன் குனிந்தாள்.

"என்ன பரணி? 'இதுதான் உன் பாங்கர் சித்தப்பா' ன்னு அனுவிற்கு அறிமுகம் செஞ்சு வைக்க வேண்டிய நீயே.. இது யாருன்னா எப்படி?"

முறுவலித்தபடி கேட்டவனைப் பார்த்தாள்.

"ஓ! அந்த முரட்டுப் போக்கிரி பாங்கரா?.. சரிதான். ஆனால் அதென்ன சித்தப்பா முறை?"

குழப்பம் தீர்ந்த முகத்தில் சிடுசிடுப்பு எரிவது

மௌனமாய் நிற்க முடியாது என்பதால்,

"நீங்க அந்தப் பச்சை காரிலே வந்தீங்களா?" கேட்டு வைத்தாள். "நானேதான். பெரியப்பா இறந்த சமயம் நான் சிங்கப்பூரிலே இருந்தேன். வேலை விஷயமான பயணம். ஆக செய்தி எட்டலை. போன வாரந்தான் சென்னை வந்தேன். விஷயம் தெரிந்ததும் பரிமளாவுக்கு ஃபோன் போட்டேன்."

"பெரியம்மா அக்கா எல்லாரும் பத்திரமாய் போய்சேர்ந்தார்களாமா?" - ஆர்வமாய் கேட்டாள்.

"ஆமா - நல்லபடி ஊர் வந்தோம்ங்கற விவரத்தை நட்சத்திர சித்தி உன்கிட்ட சொல்லச் சொன்னாங்க."

"பெரியம்மா பேசினாங்களா?"

"பேச்சு முழுக்க நீதான். அப்புறம் இந்த அனுக்குட்டியைப் பத்தின நீண்ட விசாரணை. பங்களா சாவியை என் ஆபீஸிலே விட்டுட்டுப் போயிருந்தாங்க."

"ஓ— அதுதான் வீடு திறந்திருந்தது.."

பேச்சோடு அனுவைத் தூக்கிக் கொண்டான். அந்த அகன்ற தோள்களில் சிறுமியைப் பார்த்தது பாந்தமான காட்சி. மனதை நெகிழச் செய்தது.

அத்தான் இருந்திருந்தால் அனுவிற்கு இப்படி அடிக்கடி ஆண் தோளின் சவாரி கிடைத்திருக்கும்.

"எப்படியிருக்காம் அமெரிக்கா?"

"முழு மாற்றம். சித்திக்கும் அது தேவைதான். உற்சாகமாய் பேசினாங்க. விதவிதமாய் சமைக்கறாங்களாம் - தேங்காய்ப்பால் கூட டின்னிலே வர்றதால நிமிஷமாய் மீன் சொதி தயாரிச்சேன்னு குஷியாய் சொன்னாங்க."

"ஆஹா!"

"எல்லா விவரமும் உனக்கு லெட்டரில் வரும். ஆனா கடிதம் வந்து சேர ரெண்டு வாரமாயிடுதே. அதான் இந்த விவரமெல்லாம் போய்ச் சொல்லுன்னு என்னை முதல்ல துரத்தி விட்டாங்க."

"என்.. என்ன இதுக்காக வந்தீங்களா?"

கேட்ட பிறகுதான் தன் அசட்டுத்தனம் புரிந்தது.

யாரோ ஒருத்திக்கு சேதி சொல்ல யார் இத்தனை கிலோ மீட்டர்கள் ஓடி வருவார்கள்.

பேச்சை மாற்றினான்.

"மேடம் இன்னும் கை, கால் கழுவிக்கலை."

"அது இன்னும் ..."

குழந்தையைப் பூப்போல இறக்கி விட்டான். இவளை நிற்க வைத்துவிட்டு தாங்கள் மட்டும் எப்படி உள்ளே போவது என்ற குழப்பத்தில் பரணி தயங்க, அவன் தயக்கமே இன்றி வீட்டுக்குள் வந்தான்.

"நீ அதுகளைக் கவனி பரணி. நான் இருக்கேன்."

சுவரோரம் கிடந்த பிரம்பு நாற்காலியில் சரிந்து அமர்ந்தான். அச்சிறு இருக்கையில் அவன் ஆறடி நீள உடம்பைப் பார்ப்பது விநோதமாயிருந்தது.

நீள கால்களில் இளநீல ஜீன்ஸும் உயர்ந்த காலணிகளுமாய்.

இங்கு வரும் அனைவரும் பெண்கள்.

தையல் வேலையில் உதவ, துணிகளை வாங்கிப் போக என்று.

பெரியம்மா இருந்த வரை மொத்த வியாபாரிகளை பக்கவாட்டிலேயே வைத்துப் பேசி முடித்துவிடுவார்கள். இவள் வீட்டு வாசலில் வைக்கும் பார்சல்களை எடுத்துக் கொள்ள ஆண்கள் வருவதோடு சரி. உள்ளே யாரும் நுழைவதில்லை.

இத்தனை உரிமையாய் கால் நீட்டி அமர்ந்து தினசரியைப் புரட்டுவதில்லை.

ஆனால் தற்சமயம் இவனைக் கிளப்பவும் வழியில்லையே!

அனுவைச் சுத்தப்படுத்தி, உடைமாற்றி அமைத்து வந்தாள். அவன் அதே இடத்தில்தான். இவளுக்குள் சங்கட...

அச்சிறு வீட்டினை நிறைத்து, மறித்து நந்தி ...யில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

"ரேடியோ சிலோனில் நல்ல பாட்டு வருமே." என்றான் இயல்பாய்.

"ம்ம்.."

"போடேன்."

இதென்ன ஒட்டகக் கதை!

சிறிது இடந்தா அது கூடாரத்துக்குள்ளே முழுசமாய் நுழைந்து அடைத்தது போல..?

ஆனாலும் பெரியம்மாவின் பிரிய உறவினன் - தாக்க முடியாது.

ரேடியோ குமிழை திருக, பாடல்கள் கிளம்பின. வெகு இனிமைதான். ஆனால் அத்தனையும் காதல் பாடல்கள். அச்சிறு அறையில் அவனோடு இத்தகு பாடல்களைக் கேட்பது அவஸ்தைதான்.

"நா.. நான் தோசை போடணும். அனு.. டிபனுக்கு."

"ஓ யெஸ். நானும் உன் மசால் தோசைக்காகத்தானே காத்திருக்கேன்."

அடுத்த குண்டைத் தலையில் இறக்கினான் அவன்.

"அடசரி.."

சமையலறை இதைவிடவும் சிறியது.

அம்மா இங்கு குடிவேறியபோது இவ்வீட்டில் ஒரே அறையும் கழிப்பறையும் மட்டும்தானாம்.

'கூட ரெண்டு சிறு அறை போட்டுத் தந்திடுங்க. ஒன்னு சமைக்க, அடுத்து படுக்கன்னு. இல்லைன்னா கப்பு எங்க தையல் மெஷினைப் போடுவா.. உக்காந்து தைப்பா" என்று பெரியம்மா கட்டித் தந்திருந்த வீடு சௌகர்யம்தான் என்றாலும், அது பெண்கள் புழங்கக்கூடிய நறுவிசான அளவில்தான் இருந்தது.

இவன் இதைப் பரமாத்மா போல் வியாபித்து நிரப்புகிறானே!

இல்லை.. அது தன் பிரமையோ?

"என்ன அறு..? உங்க சித்தி மனசேயில்லாம 'சரி' சொல்றாங்க! நீ சாப்பிடக் கூப்பிட்டியேன்னு வந்தேன். பரவால்ல. நாங்கொண்டு வந்த வறண்ட ரொட்டியே போதும்."

சோகமாய் வைத்துக் கொண்டான் முகத்தை.

"ஆமா சித்தி. அங்கினை நாந்தா கூப்பிட்டேன். ராணிக்கா நாளைக்கு தான் வருமாம். தோட்டத் தாத்தா சொன்னாங்க."

"ஓ.. ராணியும் வர்றாளா?"

"பின்ன, தினம் மசாலா தோசை நீ தா முடியுமா? அதான் சமைக்க ராணியை வரச் சொன்னேன். சித்தியும் அப்படித்தான் சொல்லிவிட்டாங்க."

அப்படியானால் இவன் தங்கல் இருந்தானா?

மூச்சை அடைத்தது.

அவன் அமர்ந்து தைக்கும் தையல் மெஷின் முக்காலியை ...யல் அறைக்குள் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டவன், ...ரு குவளைகளில் நீர் ஊற்றி வைத்து தயாராய் தட்டைக் ...யில் எடுத்துக் கொண்டான்.

'யாருமில்லாத இந்த அவாந்திரத்தில் ஒட்டகமாய் ...டும் இவனோடு இன்னும் எத்தனை நாட்கள்?

பெருமூச்செறிந்தபடி தோசைகளை வார்த்தான் பரணி.

4

வாசலில் ஆவி பறக்கும் காபியோடு இப்படி வாயிற்புறம் சாய்ந்து நிற்பது இவனுக்குப் பிடித்த வேலை.

வீட்டின் வலப்புற ஓரமாய் நிற்கும் மொட்டை மரத்தை இலக்கின்றி பார்த்தபடி துளித்துளியாய் காபியை ரசித்து உள்ளிறக்குவான்.

'ஏந்தாத்தா, இந்த மரம் ரொம்ப நாளா மொட்டையா நிக்குதே. வெட்டிட்டு 'பளிச்'சுனு பூக்கற மரமா ஒண்ணை நட்டா என்ன? இல்லைன்னா ஒரு வேம்பு-கடம்புக்கு அந்தக் காத்து பலமில்லையே?'

'இல்லப்பூ - துணி காய விடறக் கயறு இதுக்கும் வெளிச்சுவருக்குமாத்தானே நிக்குது? இந்தத் திசையில துணிங்களைக் காயவிட்டா காலை, உச்சி வெயிலு தோதாப் பட்டு துணிங்க நிமிசமாக் காஞ்சிடுது. இதை வெட்டி எப்ப வேற ஒரு மரம் முளைக்கதுங்கறா ராணி..தவிர மரத்துல முனி இனி ஏதாலும் இருந்தா.. வெட்டவுடாது.'

'வெறும் ஒரு கம்பை நட்டது!' இப்படி சொன்னாலும் அந்த உயிரற்ற மரமும் பழகிப் போனது.

அதே போல காலையும், மாலையும் அதில் வந்து அமரும் ஒற்றைக் குருவியும் கூட...

உச்சிக்கிளையில் வெகுநேரம் 'தியானம்' செய்துவிட்டு போகும் அது.

பத்து மணிக்கு மேல் அதிலிருந்து நீளும் கொடியில் வண்ண வண்ண துணிகள் படபடப்பது கூட அழகுதான்.

விழிகளைச் சுழற்றினான்.

பதினைந்து நாட்களாய் பூட்டப்பட்டிருந்த மாடி அ... சன்னல்கள் விரிந்திருந்தன.

'எத்தனை நாட்கள் தங்குவதாய் உத்தேசம்?" என்று வந்திருப்பவனை இவள் கேட்பது நாகரீகமில்லை.

அவன் உரிமையுள்ள விருந்தாளி வேறு!

ஆனால் உள்ளே அதே கேள்வி விடாது குடைகின்றது.

தேற்று மசால் தோசையை மென்றபடி பேசினான்.

"பிரமாதம் - ராணி கை 'நளபாகம்' எப்படீன்னு தெரியலை. ஆனா அடிக்கடி இங்கே வந்திடுவேன். இந்த வீடு எப்படி வசதியானதுதானா பாணி? ரொம்ப சின்னது இல்லை?"

"எங்களுக்குப் போதும்." அமர்த்தலாய் சொன்னாள்.

"பங்களா ரொம்ப பெரிசு. துணைக்கு இதே காம்பவுண்டில் நீங்க ரெண்டு பேர் இல்லைன்னா நான் தங்கறது சிரமம்-காடு போலிருக்குது. ஆனால் ரெண்டு அழகிய பொண்ணுங்க வளைய வந்தா இதுவே பிருந்தாவனமாய் மாறிடும்."

"நீங்க கோகுல கிருஷ்ணனாய் இருக்கலாம். ஆனா நாங்க கோபிகா ஸ்திரீகள் இல்லை." -கடுகடுத்தாள்.

இங்கே தங்கப் போகிறவனது வாலை ஆரம்பத்திலேயே சற்று நறுக்கி வைத்தால் தேவலை. இல்லையென்றால் வம்புகள் வரம்பு மீறிப் போகும்.

இப்படி ரசித்துச் சாப்பிடுபவன் தினமும் தட்டோடு வந்து உட்கார்ந்து விடுவான்.

"ஸ்டாப்பு..."

"என்ன?"

"ரொம்ப காரம் - பேச்சு... பச்சை மிளகாய்... ரெண்டும்!" கிண்டிவிட்டினான்.

அக்குழந்தைத்தனமான சமிக்ஞை சிரிப்பு மூட்டியது.

சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

காலை எழுந்ததும் பாணி அருந்துவது ஒரு சொம்பு தண்ணீர்தான். பிறகு வேலைகளை முடித்தபின் அனுவோடு சேர்ந்து காலை டிபன்.

வீடு பெருக்கி, துணிகளை துவைத்து உலர்த்தியபின் அவள் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கும் சிறு ஓய்வு இது.

சூடான காபியை ரசித்துப் பருகி, உடலைத் தளரவிடும் சில நிமிடங்கள்.

இன்றைய வேலையை நினைத்ததுமே உற்சாகமாய் இருந்தது. காரணம் தைக்க இருந்தது அனுக்குட்டிக்கான பட்டுப் பாவாடை.

மற்றபடி வேலை இயந்திரத்தனமாய் போகும். முடியும் போது உடம்பும் மனதும் அலுத்துப் போகும்.

இம்முறை அனுவின் பிறந்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமையாய் அமைந்தது. போனமுறை அம்மா தவறினதைக் கொண்டு எந்த கொண்டாட்டமும் இல்லை. அதற்கும் சேர்ந்து இவ்வருடம் சிறப்பிக்க வேணும்.

அருகில் இருந்த அனுவின் சிநேகிதக் குட்டிகளை மாலை வீட்டிற்கு அழைத்திருந்தாள்.

இரு வகை இனிப்பு, காரம், பழரசம், விளையாட்டு என்று வைத்தால் பிள்ளைகளுக்கு இரண்டு மணிநேரம் குஷியாய் கழியும்.

அனுவும் மகிழ்ந்து போகும்.

பாவாடைத் துணியைப் பிரித்துப் போட்டாள்.

வேலை செய்ய இது தோதான இடம்.

நகரின் விளிம்பில் இருந்தும் இது ஒதுக்குப்புறம். பிரதான சாலையிலிருந்து நன்கு உள்ளடங்கியதால் வாகன இரைச்சல் புழுதி எட்டாது.

'வாழ்க்கையில் கிடைத்த நன்மைகளுக்கு முதல்ல நாம நன்றி சொல்லிப் பழகணும்' என்பார் அடிக்கடி பெரியம்மா.

உண்மைதான். உற்சாகமாய் பாவாடை மடிப்புகளை அடுக்கிய நேரம் அந்த நாரின் ஒலி கேட்டது.

வருவது அர்ச்சனா. என்று எண்ணி முடிக்கும் முன்பே பரணியின் வயது கை வாய்க்குப் போனது!

'ஐயையோ.. இன்னும் அவள் தந்த ரவிக்கை வேலையை முடிக்கலியே! நினைத்த நெஞ்சு படபடத்தது.

'விர்'ரென்று புலிக்குட்டி போல வந்து நின்றது அந்த மஞ்சள் நிற 'வேன்'.

தன்னைப் பேயறைந்தாற் போல பார்த்து நின்ற பரணியைப் பார்த்தவளுக்கு விவரம் புரிந்து போனது.

"என்ன வேலை இன்னும் முடியலியா?" அர்ச்சனாவின் கேள்வியும் கூடவே அழித்தன

ஏதோ இந்த வேலை முடியாதான் இதுவரை நான்கு முறைகள் நடந்து ஓய்ந்த ரீதியில் அர்ச்சனா பேசியது சற்று எரிச்சல் மூட்டியது. ஆனாலும் அதை வெளிக்காட்ட முடியாதே.

"அ.. ஆமா.. ஸாரி."

"என்ன நீ எப்பவுமே தைச்ச ரவிக்கையில அங்கேயும் இங்கேயுமாய் சில மாறுதல்கள் பிடிக்கணும், பிரிக்கணும். ஒழுங்கா செய்யலை!"

அவள் தந்திருந்த நான்கு ரவிக்கைகளும் சென்னையில் பெயர் பெற்ற தையலகத்தில் சோளி ஒன்றிற்கு ஐம்பது ரூபாய் கூலி தந்து தைத்துக் கொண்டவை. ஆனாலும் உடம்பில் போட்டுப் பார்த்தபோது பொருந்தாமல் போக, திருத்தங்களுக்காய் இங்கு வந்திருந்தன.

"பிரிக்கட்டேன் மேடம். இருபது நிமிஷம் இருந்தா தைச்சும் போட்டிருவேன்."

"நானென்ன உன்னை மாதிரி சும்மா வீட்டோட கிடக்கிறவளா? இப்ப மதுரை போகணும்.. என்ன இப்படி பொறுப்பில்லாம இத்தனை மறதி உனக்கே."

'மளுக்'கென பரணி கண்களில் நீர் நிரம்பியது.

காரணம் அர்ச்சனாவின் அர்ச்சனை மட்டுமல்ல; அதைக் கேட்டபடி பாஸ்கரன் பின்னாலே வந்து நின்றதுதான்.

"பரணி யாரிது?" அவன் அதட்டலாய் கேட்டான்.

'விர்'ரென ஒரு ராணியின் தோரணையில் திரும்பிய அர்ச்சனா மறுகணம் பூனையானாள்!

கிடுகிடுப்பு போய் சிரிப்பு ஏறியது.

"நான்.. நீங்க யார்? புதுமுகமாய் தெரியுது ஹலோ."

சாட்டையாய் வளையும் அவளது நாக்கில் தேன் சொட்டியது.

"வீட்டுக்கு வர்றவங்கதான் தங்களை அறிமுகப்படுத்தி கொள்ளணுமே தவிர வீட்டுக்காரங்க இல்லை" மிடுக்காய் வந்தது பதில்!

அவள் மேலும் குழைந்தாள். "நான் அர்ச்சனா. பக்கத்து ஷுகர் மில் இருக்குதே அதன் ஜெனரல் மேனஜரோ பொண்ணு. பரணிட்ட துணி தைக்கக் கொடுக்க வருவே இன்னும் வேலை முடியலையாம். மறந்துட்டேங்கறா.. இப்ப என்ன செய்யறது. இன்னைக்கு மதுரையில் வெளிநாட்டுக்காரங்களைச் சந்திக்கணும். பட்டுச் சே கட்டலாம்னா... அதற்குரிய ரவிக்கை இவகிட் மாட்டிகிச்சு!"

"வீட்டுக்கு வரலாமே. ஒரு 'கோக்' குடிக்கறத்துக்குள்

தனி அறையாவிலும் இருபது நிமிஷம்னு சொன்னேன்ல்லையா பாஸ்?"

இவனைப் பார்த்தான்.

"ம்ம். ஆமா."

அவன் திரும்பி நடக்க, பால்குட்டிக்குப் பின்னே போகும் பூனைக்குட்டியாய் அவனைத் தொடர்ந்தாள் அர்ச்சனா.

ஆச்சரியமாகவும், தனி எரிச்சலாயும் இருந்தது.

இவன் இந்நேரம் இங்கு மூக்கை நீட்டுவானேன்?

அதோடு நில்லாமல் பல்லை இளித்து வந்தவளை அழைப்பானேன்?

அவளும் தேனில் விழுந்த ஈ போல அவன் பின்னோடு போவானேன்?

பரணி வேலைகளை மறக்கும் ரகமில்லை.

மறந்தாலும் லேசில் விட்டு விடும் பெண்ணில்லை அர்ச்சனா.

ஆக இதோடு போனதே என்று நிம்மதி காணாமல் ஏன் இத்தனை ஆராய்ச்சி?

மனதை கட்டினாள்.

ரவிக்கைகளோடு அமர்ந்து வேலைகளில் ஒன்ற முயற்சித்தாள்.

வேலை முடிந்து துணிகளை இஸ்திரிவிட்டு மடித்தாள். சிறு பையினுள் அவற்றை இட்டு வெளியே வந்த நேரம் இருவரும் ஜோடியாய் எதிரே.

கண்களை நிறைத்த ஜோடி. ஆனால் கருத்துக்கு நிறைவில்லை.

"அட... சொன்ன நேரத்துக்கு முடிச்சிட்டியே" சிறு

பின்னலைப் பாராட்டுவது போல ஏக உற்சாகமாய்ப் பேசினான் பாஸ்கரன்.

அதாவது இவளுக்கு உதவி விட்டானாம்.

"இன்னும் நேரமாகியிருந்தாலும் கூட நான் அலுத்திருக்கமாட்டேன் பாஸ்கர்."

அர்ச்சனா கொஞ்சினாள்.

சதா விறைப்பும் கர்வமுமாய் நிற்பவளை, நிமிடம் காத்திருக்கப் பொறுமையற்றுப் பறப்பவளை இன்று குழைவாய் பார்ப்பது புதுமைதான்!

என்ன வசியம் போட்டான் இவன்?

அப்போதுதான் புதிதாய் பார்ப்பவள் போல மீண்டும் அவன் மீது ஓர் விழி ஓட்டினாள்.

இந்திய சராசரி ஆணை விட அரை அடி உயரம்.

ஆனால் ஒட்டகச் சிவிங்கி போல 'வெடவெட'ப்பாய் தெரியாதபடி தோள்கள் அகன்று விரிந்தன.

இடுப்பும் காலும் வலுவாய், வடிவாய்.

எதற்கோ அவன் சிரிக்க, விழிகளை அவன் முகத்திற்கு உயர்த்தினாள்.

முகமும் வெகு கவர்ச்சிதான்.

சீரான பல்வரிசையும், சிரிப்பும் இடுங்கும் விழிகளும் தனி ஈர்ப்பு.

ஒட்ட வெட்டப்பட்டிருந்தாலும் அடர்ந்து பளபளத்த தலைமுடி. ஜீன்ஸ் பாக்கெட்டினுள் இரு கட்டை விரல்களைச் சொருகியபடி அவன் நின்ற தோரணை தனி கம்பீரம்.

இந்த மிடுக்கோடு இணைந்த பணம்தான் அவன் வசிய ரகசியம்!

மன்மதனே வந்தாலும் லட்சியம் இந்த பாளையின்றி மன்னுடையாள அர்ச்சனா?

"வாட்டுமே பாசு? உங்களைச் சந்திச்சதில் எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சி. இன்னைக்கு வர்ற ஜெர்மன் க்ரூப்பிற்கு மதுரையைச் சுத்திக் காட்ட ஏற்பாடு செய்யணும். ஒரு நாள் ஏழு மணிக்கெல்லாம் பார்க்கணுமாம். ஆக மூணு நாள் நான் பிஸி. ஆனா வர்ற ஞாயிறு ஃப்ரீதான். அன்னிக்கு மதுரை தமுக்கம் மைதானத்திலே ரஷ்யன் பாலே நிகழ்ச்சி ஒண்ணு. போவோமா?"

"ஸாரி அர்ச்சனா. அன்னிக்கு எனக்கு வேற ஒரு அதிமுக்கிய நிகழ்ச்சி இருக்கேயிருக்கு" - என்றவன், இவள் புறமாய் திரும்பினான்.

பரணி அவசரமாய் தன் பார்வையை விலக்கிக் கொண்டாள்.

அர்ச்சனாவைப் பழித்துவிட்டு தான் இவனை இப்படிப் பார்வையால் விழுங்கினால் எப்படி...?

"அதை மறுநாளுக்கு ஒத்திப் போடக் கூடாதா பாசு?"

அரைமணி நேர சந்திப்பிற்குள் பாஸ்கர், 'பாசு' வாய்க் கருவி வைக்கும் அடங்கிப்போச்சா?

"முடியாதே. அன்னிக்கு அனுவோட பிறந்தநாள் பார்ட்டி. நான் இல்லைன்னா இந்த ரெண்டு கோபிகா ஸ்திரீகளும் கோபிச்சுப்பாங்க. இந்த கண்ணனின் பாடு கஷ்டம்தான்!"

இதென்ன? இவன் தன்னை தானாய் அழைத்துக் கொண்டுவிட்டு, தாங்கள் இவன் வராது போனால் உருகிக் கரைவதாய் கதை அளக்கிறான்...?

சற்றே பார்வையைக் கட்டமாக்கினாள்.

"அதுக்குள்ள முறைப்பு பார்த்தீங்களா? நம்ப வீட்டு விழாவை விட்டுட்டு நான் போவேனா பரணி?" என்றான் சர்க்கரை குரலில்.

அவன் கெஞ்சலைக் கேட்ட அர்ச்சனா முகம் கடுத்தது.

"ஓ... உனக்கிந்த வேலைக்கான கூலியைக் கொடுக்க மறந்துட்டேன் பரணி. இந்தா..."

ஐம்பது ரூபாய் நோட்டை உருவி நீட்டினாள்.

"பாக்கி பத்து ரூபாய்... இதோ..."

"பச்... இருக்கட்டும். உம் மறதிக்கு இருபதுதான் தந்திருக்கணும்-ஆனா அதனாலதானே நான் பாஸ்கரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது? வச்சுக்கோ..."

முகம் கன்றி சிவக்க, குறுகி நின்றாள் பரணி.

5

சனிக்கிழமையே வீட்டில் விழாக் களை.

வெகு தூரத்திற்கு கேக் வாசனை.

இவளுக்குக் 'கேக்' தயாரிக்க கற்றுத் தந்த நட்சத்திரம்மா தன் 'ஓவனை'யும் இவளுக்கே தந்துவிட்டுப் போயிருந்தார்கள்.

இவளது 'ஸ்பாஞ்ச் கேக்' மெய்யாலுமே வாயில் கரையும்.

கேக் மீது சாக்லேட் ஐஸிங் பரப்பி, அதில் வண்ண 'ஜெம்ஸ்' வில்லைகளை ஒட்டினாள். பழரசமும் தயார்.

நாளை கேரட் அல்வா, பஜ்ஜி வேலை மட்டும்தான். நாளை காலை வாசலில் கதம்பங்களை மறக்கடிக்கும் நித்திப்பு

அனுவின் பாவாடையோடு, தான் நாளை தான் கட்ட வேண்டிய புடவையையும் இஸ்திரியிட்டாள்.

புடவை மாம்பழ வர்ண மைசூர் பட்டு. உடல் எங்கும் சரிகைப் புட்டாக்களோடு அரக்கு வர்ண முந்தானை. இதுவும்

பெரியம்மாவிடமிருந்ததுதான். ஓரிரு முறையே இதைக் கட்டிய பின்.

"வாங்கும்போதே யோசிச்சேன் பரணி. இத்தனை சரிகை தெளிச்சிருக்கேனு தவிர உடம்போட ஒட்டிக்கிது வேற. அறுபது வயசுல அங்க இங்குமாப் பிதுங்கற சதைகளை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டணுமா? இது உன் வயசு பொண்ணுங்களுக்குத்தான் தோது. இந்தா பிடி" என்று இவளுக்குத் தந்துவிட்டிருந்தது.

ஏதாவது ஒரு காரணம் சொல்லி அவ்வப்போது இப்படி பல பரிசுகள் இவளுக்கு வரும்.

இப்படித் தந்தால் பரணி மறுக்க மாட்டாள் என்பது பெரியம்மாவின் பிரிய சூழ்ச்சி!

கேக்கிறாக மாலை. முட்டைகளை நுரைக்க அடித்துக் கைத்தில் கை, தோள், முதுகு எல்லாம் வலி.

பழுங்கள் இன்று ஊத முடியுமெனத் தோன்றவில்லை.

படிக்க வேண்டியதுதான்.

அனுவை ஏன் இன்னும் காணவில்லை?

பாஸ்கர் நாளைய விழாவிற்குத் தன்னையே அழைத்துக் கொண்டான் என்றாலும் நாமும் ஒரு வார்த்தை அழைத்தால்தான் மரியாதை என்ற எண்ணத்தில் சிறு அழைப்பு ஒன்றை எழுதி அனுவிடம் தந்தனுப்பியிருந்தாள்.

'அனுவின் ஐந்தாம் ஆண்டு நிறைவினைக் கொண்டாடும் விழாவில் வந்து கொண்டு குழந்தையை ஆசீர்வதிக்க தங்களை அழைக்கிறேன்.

நாள் / நேரம் = நாளை (ஞாயிறு) மாலை 4 மணிக்கு'

என்று கொட்டையாய் தன் பெயரிட்டப்பட்ட ஒரு அழைப்பு அனுவின் வர்ப்புறத்தைாம் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் வண்ணப் பேனாவினால் எழுதியிருந்தாள்.

கொண்டு போன குழந்தையை ஏன் இத்தனை நேரமாய் காணவில்லை?

ராணி வந்த பிறகு வீடு அத்தனை 'ஹோ'வென்று தனிமை காட்டவில்லை.

அனு சமையல் அறைக்குப் போயிருப்பாளோ?

ராணி அனுவைத் தூக்கிக் கொஞ்சும் ரகமில்லை.

'நீதா..கத்தி கபடாவை எல்லாம் உருட்டாத குட்டி. - கை காலுல பட்டா கஷ்டம்' என்று தூரத்தில் விடுவாள்.

இவள் சதா அனுவை இடுப்பில் இடுக்கிக் கொண்டு அலைய, நிறுத்தி வைத்துப் பேசுவாள்.

'இதுக்கோசரம் பாத்தா நீ சொச்ச நாளை ஒண்டியாத்தான் கழிக்கணும் இப்படி உசிராப் பழகாத. நாளைக்கு ஹாஸ்டல்ல விட்டா அது இருக்கணும்ல? அப்பத்தான் உனக்கு நிம்மதி'

ஆக, குழந்தை பாஸ்கரனிடம் தான் இருக்க வேண்டும். இரண்டரை மணி நேரமாகவா?

சலிப்புடன் அனுவை அழைத்து வர கிளம்பினாள்.

கிளம்புவதற்காய் காலில் செருப்பு போடும்போது அவர்களது சிரிப்பு கேட்டது.

சன்னல் வழியே குனிந்து பார்த்தாள்.

கைக்கொன்றாய் நூலில் கட்டிய கொத்து பலூன்களைப் பிடித்தபடி வந்து கொண்டிருந்தாள் குழந்தை. 'கும்'மென்று வானை முட்ட முயன்று கொண்டிருந்த பலூன்கள். ஆனால் அவள் இடுப்புக்கு வளைந்து பூங்கொத்தாய் காற்றில் அசைந்தபடி அவளோடு மிதந்து வந்தன.

"அனு.. எப்போ இத்தனை பலூன்களை வாங்கினே!" ஆச்சரியம் மிகக் கேட்டாள்.

ஊசியில் கோர்த்துக் [illegible]
கூட பேசினேன்."

"அடடே.. எப்போ.. இப்பவா?"

"[illegible] ஆச்சரியதிக்க விரும்புவாங்கன்னு தெரியும். ஆனா [illegible] வசதி இங்க இல்ல. கால் புக் பண்ணினா ஒரு மணி நேரமாகும். அதான் உன்னைக் கூப்பிடலை." அவன் விளக்கினான்.

"பரவாயில்லை.. எப்படியிருக்காங்க"

"நல்லாயிருக்காங்க. நீ சாப்பிட்டியா?"

[illegible] அக்கேள்வி அவனை நெகிழ்த்தியது.

இனி இப்படி அக்கறையாய் தன்னை விசாரிக்க ஆளில்லை என்று நினைத்திருந்தானே..

"தாங்க்ஸ்.. அனுவுக்கும் சாப்பாடு தந்து.."

"ஒரு தோசை என்ன பிரமாதம்? ரெண்டு பேரும் [illegible] பெட்டிகளை எல்லாம் பிரிச்சுப் பார்த்தோம் - அனுக்கு இந்த [illegible] மணி எல்லாம் பிடிச்சிருந்தது. உங்க [illegible] தையும் தொங்க விடலாம்னு எடுத்து வந்தேன்."

"எப்படி.. எதுக்கு?"

"பார்த்துக்கத்தான் செலோ-டேப் எடுத்து வந்தேன் அந்த [illegible] வேலை"

[illegible] சுவரிலேயும். [illegible] கட்டி விட்டவள், கவர்களில் [illegible] ஒட்ட.. நால் அமர்க்களமாகியது

"[illegible] இருக்கு.. இல்ல சித்தி?"

"ஆமா."

[illegible] இத்தனை உற்சாகமாய் இருவரை பார்த்த

மறு நாள் காலை முகமெல்லாம் பூவாய் தன் வீட்டினைச் சுற்றிப் பார்த்த அனு 'கீச்'சிட்டான்!

"என்ன.. என்னாச்சு..?"

"சித்தி - அதோ பாருங்க"

"தையல் இயந்திரத்தின் பக்கமாய் சுட்டி விரல் நீண்டது.

அதன் 'பெடல்' மீது மொத்த இடத்தையும் அடைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்தது ஒரு பொம்மைக் கரடி!

"ஹைய்யோ.. டெடி-பேர் சித்தி!"

"அட.. ஆமா!"

"தாங்க்ஸ் சித்தி.. ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு" குதித்து ஓடிய அனு 'புசுபுசு' வென்றிருந்த அப்பொம்மையை அள்ளித் தூக்கினான்.

முகத்தை அதன் முகத்தோடு ஒட்டி வைத்து முத்தமிட்டான்.

"ஹை.. கண்ணாடி கண்ணு.. ச்சோ.. பட்டா இருக்குதே!" இறுகக் கட்டி கொஞ்சினான்.

"ஆனா இதெப்படி இங்கே வந்துச்சு அனு!"

"ஹை..! பெரியம்மா மாதிரி 'டூப்'பு விடாதீங்க அவங்கதான் கிறிஸ்மஸ் ராத்திரி சான்டா கிளாஸ் தாத்தா பொம்மையெல்லாம் வச்சுட்டு.. 'நானு வக்கிலியே.. கிறிஸ்மஸ் தாத்தா வச்சார் போலவாங்க.."

விழிகள் இரண்டும் நட்சத்திரங்களாய் மின்ன குதூகலித்தான் குழந்தை.

"இல்லை அனு.. நிஜமாவே நான் வைக்கலை."

இது கொடுத்தவனோ என்று கூட ஒரு பய சந்தேகம்!

"இது 'பாத்-டே' தாத்தா வச்சது" - என்றது பாலகனின் குரல்!

"நல்லா அங்கிள்... நீங்களா... தாங்க்ஸ்."

"இந்த வாட்ச் விலையிருக்குமே" தடுமாறினாள் பரணி.

"இருக்கட்டுமே அனுவுக்கும் எப்பவும் 'த பெஸ்ட்' தான்"

"எப்போ அங்கிள் வந்தீங்க? ஆஸ்திரியா?"

"ம்ம்"

"நீங்க ஜெயிச்சு வந்ததைப் பாக்கலியே!"

"சாயந்திரமே ஒரு கவரிலே கத்தி விட்டுக்கு வெளியே வச்சிருந்தேன். அப்புறம் தைசா 'டெடி'யே உன்னோ பதமிருக்கும்"

"அப்படியா!"

டெடிக்கு முத்தமிட்டாள் அனு.

"பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள் அனு"

குனிந்தவன் குழந்தையை முத்தமிட்டான்.

இன்னும் சவரம் செய்யாத கன்னங்கள். இம் முகத்தில் ...ம்பும் புள்ளாம் ரோமம் மொட்டு விட்டிருந்தது. சந்தே...ந்த சேரும், ஒரு பித்தான்களே பொருத்தப்பட்ட ...டையிலும் கூட குறையாத கவர்ச்சி!

"சரி எப்போ குளிச்சு புதுசிலே ஜொலிப்பீங்க ...ளே?"

"எட்டு மணி ஆகுமே அங்கிள்"

"சரி அப்ப விரேன்-எனக்கும் சேர்த்து மசால் தோசை"

"...இன்னைக்கு தக்காளி சாதத்தப்பம் - அப்புறம் கேள்"

"...லிருந்தே வாசனை பிடிச்சிட்டுக் கிடந்தேன்" ...விட்டான்.

...மணி நேரங்கழித்து அவன் வந்து சமையல் ...

போன பிறந்த நாளின் போது அம்மா இல்லை. தவறி இரு மாதங்கள் ஆகியிருந்தன. ஆனால் தேற்ற பெரியம்மா இருந்தார்கள்.

இம்முறை அவர்களும் இல்லாது வெறிச்சோடிக் கிடந்திருக்கும்.

இவன் இருப்பது ஒரு வகையில் ஆறுதல்.. ஆதரவு தவிர அனுவின் முகத்தில்தான் எத்தனை பரவசம்!

சீண்டலும் சிரிப்புமாய் காலை உணவு நேரம் அமர்க்களப்பட்டது. கைகழுவியவன், பாக்கெட்டிலிருந்து சிறு டப்பாவினைத் திறந்தான்.

"இன்னொரு பரிசு! நைறா!"

"ம்ம்.. போட்டுக்கோ!"

அவன் விரல்களில் மெல்லிய பொன் சரடு!

ஆங்காங்கே தங்கக் காசுகள் கோர்த்த பொன் சங்கிலி.

"பாஸ்கர் இதென்ன?"

பதட்டமாய் கேட்டாள்.

"செயின்.. அனுவுக்கு"

"அவளுக்குத்தான் காலையிலேயே பரிசு தந்தாச்சே இத்தனை விலை உசந்த பரிசெல்லாம் வேணாம்.. தப்பு"

"ஸாரி மேடம் பரணி! இந்தப் பரிசு என்னுடையில்லை பெரியம்மாவோடது"

"ஆனாலும்.. அவங்க எப்படி?"

"நான் புறப்படும் முன்னரே அமெரிக்காவிலிருந்து உத்தரவு வந்தாச்சு. ரெண்டு பவுனுக்கு அனுவுக்கு ஏதாவது வாங்கிப் போகச் சொல். ஆக சென்னையிலிருந்து வரும்போது நான் இதை வாங்கி வந்தாச்சு"

"ஆனா இப்ப வேணாம்."

"பள்ளிக்கும் போட்டுக்க வேணாம் சரி... ஆனா பார்ட்டியின் போது போட்டுக்கணும். நாலு ஃபோட்டோ எடுத்து பெரியம்மாவுக்கு அனுப்ப வேணாம்? பிறகு பத்திரமாய் சூட்டி வச்சிட வேண்டியது."

"சரி" என்னை ஃபோட்டோ எடுப்பீங்களா அங்கிள்?"

"பின்னே - சரி இப்ப உன்னை நானே ஸ்கூல்ல கொண்டு விடவா?"

"இல்ல.. அவளுக்கு ரிக்ஷா வரும்."

"வேணாம் சித்தி. இன்னைக்கு சில்லோவிலப் போறேன்"

கையாட்டிவிட்டு அவனோடு குஷியாய் கிளம்பியது அது.

கூடவே பாஸ்கரும் இவளை நோக்கி கைவீச, பரணி வெட்கத்துடன், காஸ்வாரி கையாட்டலுடன் விடை தந்தாள்.

மாலை வைபவம் வெகு உல்லாசமாய் போனது.

குழந்தைகளுக்கான பல விளையாட்டுகளை பாஸ்கரன் நடத்தினான். ஜெயித்த, தோற்ற அத்தனை குட்டிகளுக்கும் சின்ன சின்ன பரிசுகள்.

அவனது பேச்சில் தாளமிட வைக்கும் இசை.

கூடவே குஞ்சு குரல்களும் சேர்ந்து பாடின.

"இன்னொரு கேக் ஆன்ட்டி" என்று கேட்டுச் சாப்பிட்டன.

"ரொம்ப வயிறை நிரப்பிடாதீங்க குட்டீஸ். ஐஸ்க்ரீம் வாங்கி வச்சிருக்கேன்-அதுக்கும் வயித்திலே கொஞ்சம் இடமிருக்கட்டும்"

"ஹைய்!" பச்சரிசி பற்களை மொத்தமாய் காட்டி, நீட்டிய ஐஸ்க்ரீமை ஆளுக்கு இரண்டு, மூன்று என்று காலி செய்தன குட்டிகள்.

நிமிடத்திற்கு ஒரு முறை காமிரா கண் சிமிட்டியது ஒளியாய். கைகோர்த்து ஆடிப் பாடி, குதித்து ரகளை செய்து சற்றே அவை களைத்த நேரம் அவர்களைக் கிளப்பினான்.

"ஆன்ட்டிக்கு நன்றி சொல்லிட்டு காரிலே ஏறுங்க குட்டீஸ். கொண்டு போய் அவங்கவங்க வீட்டில விட்டுடறேன்." சில்லோவின் சொகுசு பயணம் மேலும் அவர்களுக்கு குதூகலம் போதும். மீண்டும் குதித்தார்கள்.

இன்று இவளுக்கு அதிக வேலையே இல்லை. அத்தனையும் தன் பொறுப்பு போல பார்த்துக் கொண்டான்.

நெஞ்சு நன்றியால் நிரம்பியது.

இனி அவனிடம் சற்று இன்முகம் காட்டியே பேச வேண்டும் - என்ற முடிவுடன் அவள் தூங்கப் போனாள் - மறுநாள் அவன் வைக்கப் போகும் வேட்டினை அறியாமல்.

6

சுவர்களில் மின்னிக் கிடந்த அலங்காரங்களைக் கவனமாய் கழற்றி வைத்தாள். வீட்டைப் பெருக்கிக் கழுவினாள்.

குழந்தைகள் ஆடிய வீடு முழுக்க மண்ணும் குப்பையுமாய்.

வீடு 'பளிச்'சென ஆன பின், தானும் குளித்து விட்டு தைக்க உட்கார்ந்தாள்.

இனி மூழுமூச்சாய் இதே வேலைதான்.

போன வாரம் செலவு அதிகம்.

இனி அதை ஈடுகட்ட வரவு வேண்டும். முதுகு வேலையில் ஒடித்தால்தான் வரவு.

"பரணி."

"ராணியா? வாயேன். சமையல் ஆச்சா?"

"இனிமேதான். ரெண்டு பச்ச மிளகா தர்றியா?"

"சமையல் மேடையில் இருக்கு. எடுத்துக்கறியா? காய்கறி வெட்டறேன். இப்ப எழுந்தா கை கழுத்துப் பக்கம் ரவிக்கை பிசகி விலகிடும்."

"கத்திரியை வளைவாய் ஓட்டியபடி சொன்னாள்.

"நீ நேத்து நீ செஞ்ச கேக், பலகாரமெல்லாம் ஜோரு."

"அனுவுக்காக, அவ சந்தோஷத்துக்காக, வீட்டோடு ஒரு பாயசம் வச்சாப் போதும்னுதான் இருந்தேன். ஐயா போன வருஷமில்ல? பெரியம்மா கண்டிப்பாய் ஏதேனும் நல்லபடி செய்னு சொல்லிட்டுப் போயிருந்தாங்க. ஞாயிற்றுக் கிழமையாப் போச்சா.. அதான்."

"பாக ஐயா வந்த பிறவு அனுவுக்கு தனி குஷி.. என்னா சிரிப்பு சிரிக்குது!"

"ம்ம்."

"அதுக்கு மட்டுமா!" ராணி இழுத்தாள்.

"ஆ.. என்ன.." இதயம் படபடவாய் சிறகடித்தது.

"அர்ச்சனா பொண்ணுக்கும் குஷிதான். தினத்துக்கும் நாலு தடவ போனு போட்டு இதோ இப்ப காலையிலேயே வந்து உட்கார்ந்திருக்க."

"யா.. யார் சத்தம் கேக்கலியே!"

"கழுக்கமா முன் வாசலிலே நிறுத்திப்புடுச்சே.. 'பாக பாக'ன்னு வருஷக்கணக்கா பழகினாப்பல ஓட்டுது."

"ம்ம்."

பரணிக்குக் கேட்கப் பிடிக்கவில்லை. கேட்காதிருக்கவும் வழியில்லை.

"முறைகேடெல்லாம் பார்த்தபடி சமைக்கக் கொட்டணும்னு எந்தலையெழுத்து"

"ஜாதி, மதம் வேறெங்கறதையா முறைகேடுங்கற?"

"அதில்ல பரணி. இது கல்யாணமான பொண்ணு இங்க வந்து தனியே இருக்கற ஆம்பளைகிட்ட பொழுதன்னிக்கும் கிடக்கலாமா?"

அயர்ந்ததில் கனி, விரல் நுனியுள் ஏறியது.

"ஸ்ஸ் ஆ..!"

"பாத்தியா, நச்சங்குதுல்ல? இந்த அர்ச்சனா வாக்கப்பட்டுப் போனது சிவகாசியில பெருங் குடும்பம். ஆனா இந்தப் பொண்ணு அலட்டலுக்கும் அந்தக் குடும்பத்து கட்டுதிட்டத்துக்கும் ஒத்துப் போகல. ஊரு, உறவு எதுவுமே சேரல. இவ முரண்டுப் பண்ணிப் பாக்க புருஷங்காரன் 'போமா'ன்னுட்டான். ஆக இங்க அப்பன் வூட்டில் வந்து இருந்துகிட்டு 'நோட்டீஸ்' வுட்டிருக்க. சீக்கிரத்தில 'டைவர்ஸ்' ஆயிடுமாம். அதுவரைக்குமாவது கம்முனு கிடக்கக் கூடாதா?"

"எனக்கு.. எனக்கிது நாள் வரை எதுவுமே தெரியாதே ராணி?"

"துணி தைக்க வரும் - 'புஸ்'ன்னு போவும். நமக்கென்னன்னு இருந்தேன். அங்க, இங்க கத்துன நாகம் தலைமாட்டுக்கு வந்த பிறவுதானே கம்பெடுக்கறோம்? நம்ம பெரியம்மா இருந்த வூட்டுல இப்படி ஒரு ராங்கிக்காரி வந்து ராச்சியம் பண்ணுனா.. நட்சத்திர பங்களா அருளே போச்சு போ.." சலித்தாள் ராணி.

"அர்ச்சனா ஏன் இங்க வரணும்?"

"பின்ன? பங்களா இப்ப பாக ஐயாவோடது. இது பாகவக் கட்டிக்கிட்டா வேறெங்க போவும்?"

"புரியலை.. எனக்கு எதுவும் புரியலையே!"

ஊசி குத்திய விரல் தெறித்தது - இதயத்திலும் விநோத வேதனைகள்.

"பாகய்யா உங்கிட்ட ஏதும் சொல்லலையாக்கும்?"

"இல்லையே."

அப்பப்ப சாப்பாட்டுக்கு இங்க வந்திடுது - சகஜமாப் பேசிப் பழகுதே"

"ஆனா.. பங்களா இப்ப அவருதுன்னு மூச்சு விடலியே?"

"அம்மாவோட பொண்ணுங்க ரெண்டும் வெளிநாட்டுல. ஆண்வாரிசு இல்ல. பாக பெரியய்யாவோட தம்பி மவன். இவர்கிட்ட சொத்து இருந்தாத் தேவலை. இவரும் வேணாம்னுட்டா வித்துப்புடலாம்னு யோசனை.."

இத்தனை யோசனைகள் நடந்திருக்க, பெரியம்மா எதையும் தன் காதில் போட்டு வைக்கவில்லையே-பரணியின் மனம் சங்கடப்பட்டது அல்லது தங்களது குழப்பங்களை ஏன் அநாவசியமாக இவள் தலையில் ஏற்ற வேண்டும் என்ற நினைப்பா?

"ஐயா இருந்தப்பவே இது பத்தி பேச்சு வார்த்த நடந்துச்சாம். எழுவது வயசுக்காரங்க எட்டு பத்து கும்பலோட குந்து மூத்து இத்தினி இடத்தோட வீட்டைப் பராமரிக்கறது லேசா என்ன?"

சிரமம்தான். அவர்களது இந்த சிந்தனா போக்குத் தெரிந்தால் பரணிக்கு தன் நிலைமை குறித்த அச்சம் எழும் என்றே பெரியவர்கள் இப்பேச்சைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

"பாகய்யா இங்க ஏதோ யாவாரம் ஆரம்பிக்கணுங்கற நோக்கத்தோட வந்திருக்கும் போல. இந்த வீட்ட எடுத்துக்கோன்னுட்டாங்க. பாகவும் பெருந்தொகையாத் தந்துடறேன். அக்காமாரு பிரிச்சு எடுத்துக்கட்டுங்கற மாதிரி சொல்ல.. ஓரளவு என்னாத் திரண்டு வந்த சமயத்தான் பெரியம்மா போயாச்சு."

"இதெல்லாம் உனக்கு எப்படி தெரியும் ராணி?"

"பங்களாவிலதான் இருக்கேன்? வீட்டை விலைக்குக் கேட்டு சதா யாராவது வந்தபடிதான்-தாந்தானே டீயும் பிஸ்கெட்டும் கொண்டு போவணும்? பக்கத்து ஃபேக்டரி முதலாளி கூட இது விசயமா வந்தாரு. ரியல் எஸ்டேட்டு ஏசண்டுகளும் வரப் போகன்னு இருந்துச்சே. இங்க பேப்பரு போட வருமே மாரிமுத்து.."

"ம்ம்.."

"அவனும் 'இதாமே அப்படியாமே'ன்னு விவரஞ் சொல்லுவான். பிறவு அவங் குடிகாறன்ரது தெரியவும் பேச்ச முறிச்சிட்டேன். அப்படிப்பட்ட ஆளை நம்பக்கூடாது. நாம சொல்லாததையும் திரிச்சுப் பரப்புவான். பிறவு பாகய்யா இந்த இடம் வேணுங்கவும் ஐயா 'இனி மூச்! வெளியே விக்கிற பேச்சே இல்லை'ன்னுட்டாங்க."

ஆக தான்தான் ஏதும் அறியாத மரமண்டை..

"என்ன பரணி, ஒரு மாதிரியாப் போச்சு முகம்?"

"எதுவும் எனக்குத் தெரியலியேன்னு பார்த்தேன். அப்ப இனி நட்சத்திர பங்களாவின் முதலாளி பாஸ்கரன்.. இனி வாடகைப் பணத்தை அவர் கிட்டத்தான் தரணும். இல்லியா?"

"உன் நொச்சு தாங்காத பெரியய்யா மனசில்லாம உங்கிட்ட ஒரு தொகை வாங்கிட்டிருந்தாங்க."

"அதையே இப்ப இவர்கிட்ட தந்துடறதுதான முறை?"

"அந்த முதலாளி தோரணையெல்லாம் பாகய்யாட்ட கிடையாது. பெரிய ஐயா குணமேதான். என்ன கொஞ்சம் வாலிபக் குறும்பு! ஆனா இந்த அர்ச்சனா தேடி வந்த வழியறதுதான் பிடிக்கல. வயசுப் பசங்க ஜாக்ரதையா இருக்க வேண்டிய விவகாரம்ல்ல?"

"அவரொண்ணும் விவரம் தெரியாத பையனில்லையே"

"ஆனாலும் வூட்டுல பெரியவங்க இருந்தாத் தேவலை. அப்படி இப்படித் திரும்புனா நேராத் தட்டி நிறுத்தி வுடுவாங்க"

"இவருக்கு வயசு முப்பதைத் தாண்டியாச்சு ராணி. சென்னையில 'ரியல் எஸ்டேட்' வியாபாரத்துல நல்ல லாபம் பார்த்தவர். பட்டணத்தில் இவர் பாக்காத பழகாத பொண்ணுங்களா?"

"ஆம்.. அப்படியும் சொல்லிடாத பரணி. அங்க நட்சத்திரக் கூட்டமா நிறைய குட்டிங்க - பட்டும் படாத போயிரும். இங்க ஒத்தையா நின்னு இவசிமிட்டுனா சிக்கினாலும் சிக்கிக்குவாருல்ல!"

"அதெல்லாம்.. நம்மை மீறின விஷயம்."

"நா பெரியம்மாக்கு ஒரு கடுதாசி எழுதி வுடலாம்னு இருக்கேன். விலாவாரியா இல்லாட்டியும் சும்மா ஒரு ரவ்வா.."

"அம்மா அங்கு நிம்மதியா இருக்கட்டுமே ராணி.."

"ஆறரை ரூவாக்கு ஏதோ வெளி நாட்டுத் தபால் கவரு இருக்காமே! அடுத்தாப்பல மதுர போவும் போது எனக்கொன்னு வாங்கிட்டு வந்துரு.." கறாராய் உத்தரவிட்டாள் ராணி.

"அம்மாவுக்கு நான் பொதுவாய் ஒரு லெட்டர் போட்டாச்சு. இன்னுமொருவர் இருக்கு தரேன்."

அன்று தைக்க வேண்டியதில் பாதி வேலைதான் முடிந்தது.

மனம் வேலையில் ஒன்றவில்லை.

ஆக 'நட்சத்திர பங்களா' இப்போது பாஸ்கரனது சொத்து.

விரைவில் அர்ச்சனா, அவனது மனைவியாய் இங்கு குடியேறக் கூடும்!

பிறகும் தான் இங்கேயே தங்குவது சாத்தியமில்லை.

ஒரு வாரப் பழக்கம் திருமணம் வரை போகுமா என்ன?

அது ராணியின் யூகம்.

ஆனால் இனிதான் இங்கு இருக்க, பழைய சந்தோஷம், நிம்மதி இருக்காது - அது நிச்சயம்.

எனவே மதுரைக்கு சமீபமாய் வேறு ஒரு வீடு பார்க்க வேண்டியதுதான்.

அனுவிற்கு வேறு புது பள்ளி தேட வேணும்.

தெரியாத அண்டை.. அயலுடன்.. பழக நேரும்.

நினைப்பே அயர்ச்சி தந்தது.

நேரம் போகப் போக ராணி சொன்ன செய்தி அவளை மேலும் குழப்பியது.

பாஸ்கரனும் அர்ச்சனாவிடம் குழைவது போலத்தானே பழகுகிறான்?

இருக்கும்.

இத்தனை அழகும், பணமும், சாமார்த்தியமும் உள்ள ஆணுக்கு பெண்களிடம் பலவீனம் இல்லாமல் போகுமா? அதுவும் அழகி ஒருத்தி வலியே வந்து சஷ்யம் போது..?

பாஸ்கரனைப் பற்றிய தன் சிறுவயது ஞாபகங்கள் ஒன்றும் அத்தனை இனிமை இல்லையே..

சதா இவளை வெறித்துப் பார்ப்பதும், சீண்டுவதும், அழுத்தக் கிள்ளி கை பற்றுபவனுமாய்த் தானே நினைவுகள்?

ஒரு கிறிஸ்மஸின் போது அலங்காரத் தோரணங்களை எடுக்க அவனோடு நிலவறைக்குள் சென்ற நினைவு

அப்போது தனக்குப் பதின்மூன்று வயதிருக்கும்... ஏதேதோ பேசினான்.. அவள் புரிந்தும் புரியாமல் மூக்கினைக்க படியேறி ஓடிப் போனாளே..!

அதே வயதிலேயே அவன் கண்டுருவும் விழிகளுக்கு அந்நிய பழக்கமாகிருக்கிறான்.

ஒரு பெண் நம்பிப் பழகக் கூடிய நல்லவனில்லை இவன். எத்தனையுடன் அத்தனை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தே தெரியவில்லையா?

பரித்தனுக்கு பழங்கஞ்சியே போதும். ஆக முதலில் தன்னிடம் சற்று குழைவாகத்திருக்கிறான்.

இப்போது நெய் சோறாக அர்ச்சனா! ஆக இனி அவனது பயத்திரவம் இராது- நிம்மதி

இப்படி நினைத்த பிறகும் மனம் நிம்மதியில்லை.

மூன்றி தவித்தது தனக்கே தனக்கான பொருள் ஒன்று கைநழுவிப் போவது போன்ற ஊமை சோகம்.. ஏன்?

புரியவில்லை.

சாயங்காலம் அனு வீட்டின் முன்னே பந்து விளையாடின நேரம். ஓரமாய் அடர்ந்திருந்த கனகாம்பரப் புதரிலிருந்து பூக்களைப் பறித்துத் தொடுத்தாள் பரணி.

தலைவாரி தனக்கும், அனுவிற்குமாய் பூச்சூட்டிக் கொண்டாள்.

"ஹும்- ஆரஞ்சு கலர்.. ஆரஞ்சு பூ- அழகாயிருக்கு சித்தி"

"நாங்க குட்டி வர்தியா பாண்டிச்சேரி அங்கிள் வீடு வரை போயிட்டு வரலாம்?"

"ம். கையில அதென்னது?"

"இல்ல இதோ போன மாச வாடகை வச்சிருக்கேன்"

அது முன்னே ஓடியது.

"ஷ்- ஓடாதே குட்டி. அங்க வீட்ல அர்ச்சனா ஆன்ட்டி இருந்தாங்கன்னா நாம் திரும்பிடணும். இல்லைன்னா பணத்தைக் கொடுத்திட்டுத் திரும்பிடலாம்."

வீட்டின் முன்னே 'செருப்' இல்லை.

படியேறினாள்.

இது. தான் அனுவைப் போன்ற பிஞ்சுப் பருவத்திலிருந்தே ஆடிப் பழகிய வீடு. வீட்டு சன்னல் க்ரில்களில் நட்சத்திர வடிவம்.

தன் பிஞ்சு விரல்களால் அதைப் பற்றித் தொங்கியதுண்டு.

மாடி முகப்பிலும் கூட பெரிய சிமென்ட் நட்சத்திரம்.

வீடு முழுக்க பளபள மெழுகுத் தரை - பாதங்களுக்கடியில் 'குளுகுளு'வென வழுக்கும்.

கடும் கோடையில் கூட உள்ளே அனல் அடிக்காத வகையில் நல்ல உயரத்தில் தேக்கு மர உத்திரங்கள்.

இனி இங்கு அவள் உரிமையாய் வளைய வர முடியாது.

கிறிஸ்துமஸ் காலம் இப்பெரிய வீட்டினைப் பார்த்து பார்த்து அலங்கரிக்க முடியாது.

மூங்கில் நட்சத்திரம் செய்து நீலக் கண்ணாடித் தாள் ஒட்டி உச்சி மாடியில் தொங்க விட்டுவிட்டு - எத்தனைத் தொலைவிற்கு அந்நீல நட்சத்திரம் ஒளிர்கிறது என்பதற்காய் இரவு நெடுஞ்சாலையில் நடந்து அனுபவம் எல்லாம் இனி இனிய கனவுகள்தான்..

கதவு தட்டினாள்.

பைஜாமா, குர்தாவுடன் கதவைத் திறந்தது அவன்தான்.

"அடடே.... எங்கேடா நான் முழுக்க இவளைக் காணுமேன்னு என்னைத் தேடி வந்திட்டீங்களா பெண்களே!"

அவரது ஆரவாரமான வரவேற்பு ஏனோ வெறுப்பளித்தது.

"இல்லை.. ஒரு விஷயமாய்.."

"உள்ளே வாங்க" தலைசாய்த்து வரவேற்றான்.

உள்ளே போய் அமர்ந்தான். அதிக நேரம் இங்கிருப்பது உசிதமில்லை.

பணக்கவரை நீட்டினான்.

"என்னதிது.. என் கெட்டரா பரணி?"

இப்போது அவன் கேட்க, இவன் 'குப்'பென முகஞ் சிவந்தான்.

இதென்ன குழந்தையின் முன் தகாத பேச்சு?

உடம்பே நடுங்குவதான அவஸ்தையில் நெளிந்தான்.

"ப்சே.. இது.. போன மாசத்துக்கான வாடகை.."

"அதை ஏன் என்கிட்ட தாறும் பரணி?"

"வீட்டை நீங்க வாங்கியாச்சாமே.. அதான்"

"யார் சொன்னா?"

"நீங்க சொல்லியிருந்தால் முறையாய் இருந்திருக்கும். ஆனா விஷயத்தை எத்தனை நாள் மூடி வைக்க முடியும்?" - சாந்தம் குரலில் பேசினான்.

"அப்போ உனக்கு விவரமெல்லாம் தெரிஞ்சு போச்சு. அப்புறமே விஷயத்துக்கு வருவோமே பரணி. எப்போ அந்த வீட்டைக் காலி பண்ணப் போறே?"

ரணத்தில் உப்பு தூவினான்.

"இல்லையே.. வேற.. வேற வீடு பார்த்தவுட..னே.."

தவித்தான். காடுக்கடியில் கிடக்கும் பாலை உருவினால் அழுங்காமல் நீங்க முடியுமா? ஆனால் அபிக்

அவன் சொன்னது அவளை உச்சந்தலையில் அடித்து வீழ்த்தியது.

"வேற வீடா? ஏன் இந்த நட்சத்திர பங்களா உனக்குப் பிடிக்காதா பரணி? இது உனக்குப் பிடிச்ச வீடு. நீ நினைவு தெரிஞ்ச நாளாய் புழங்கின வீடில்லையா?"

புரியாமல் ஏறிட்டான்.

"இங்கேயே குடியேற வேண்டியதுதானே? இங்க நீயும் நானும் புருஷன் மனைவியாய் வாழுறதை விட சித்திக்கு வேறேது சந்தோஷம்?"

என்ன சொல்கிறான் இவன்?

மேலே ஓடிய உத்திரக்கட்டையில் ஒன்றிரண்டு தலையில் இறங்கியது போலிருந்தது.

கண்ணை இருட்டியது.

7

அவன் தோள்களைப் பற்றி யார் இத்தனை முரட்டுத்தனமாய் உலுக்குவது?

இவன் மாத்திரம் ஒரு புளியமரமாய் இருந்திருப்பின் ஒரு பழம் கிளைகளில் தங்கியிராது.

"ஐயோ.. வலிக்குது.." - முனகினான்.

முகத்தில் 'சில்'லென்று தண்ணீர்த் துளிகள்.

விழிகளைத் திறந்தான்.

எதிரே அவன். இவன் ஏதோ சொல்லவும்தான் மயங்கி விழுந்தோம் என்பது நினைவிற்கு வந்தது.

ஏறக்குறைய எட்டு பத்து வருடங்களுக்கு முன் இதே

போலொரு அனுபவம் நேர்ந்ததோ..? நினைவு தெரியவில்லை.

ஆனால் பாக்கி இந்த சிறியில் ஏதோ பேச. இதே போல விமர்ந்து பற்றி நினைவுகளின் படிகளேறி ஓடினாளே...

உதிர்வதில் இல்லாத பழம் போன்ற உணர்வு.

பேச்சே வரவில்லை.

"இதுதா ஒரு..." அவனது உதட்டில் படர்ந்திருந்த விஷமப்புன்னகை பொருத்தினாள்.

இப்போதும் எதுவும் பழசாகாது உள்ளிருக்கிறது.

நாணத்தால் சிரிப்பு தெரிய

அழுத்தட்டு விழிப்பேவரும் பலமாய் நின்றது இங்கிருந்து முகம் இல்லை வேண்டும்.

"சித்தி."

"ஒன்றுமில்லை அது... லேசாய் தலை சுத்துச்சு அவ்வளவுதான்."

"அதுக்கில் அப்படி உளுக்கமைன்னா நீயும் செத்தும் போயிருப்பேன், சித்தி"

"சேச்சே, வா, போகலாம். நீ ஆம்பளை..."

"வெறுமே நேரம் உள்ளது பரணி நானே கொண்டு போய் விட்றேன்" என்றான் கிள்ளையாய்.

இவனுடைய இனியென்ன பேச்சு!

காலை முழுதும் ஒருத்தியோடு சல்லாபித்து விட்டு மாலை மற்றொருத்தியிடம் சாகசம் பேசும் கயவன்!

அவள் பார்வை இறுகியது.

"நோ பார் பரணி நான்தான் அவசரப்பட்டுட்டேன் பார் என்ன சொன்னேன்? உனக்கு நான் இந்த வீட்டை வாங்கின

விவரம் எப்படி தெரிய வந்துச்சு? செத்தி வெட்டர் வந்திருக்கும்னு நினைச்சேன்"

"இல்லை... ராணி சொன்னா..."

"ஆமா... அரைகுறை அறிவு ஆபத்தாச்சே! முதல்லே நீ எனக்கு வாடகை தரவேண்டிய நிலையில் இல்லை. ஏன்னா இந்த அவுட் ஹவுஸ் உன்னது. அதைச் சுற்றியுள்ள 25 சென்ட் உன் சொத்து."

போகும் முன் நிர்மலாக்கா அப்படி ஏதோ சொன்னாள்தான். ஆனால் பரணி அதை உபசார வார்த்தைகளாய்த்தான் எடுத்துக் கொண்டாள்.

"அப்படி எதும் பெரியவங்க எங்கிட்ட சொல்லலை"

"சித்தப்பா உயில் அப்படித்தான் சொல்லுது. இப்ப உடனே உனக்கிந்த விவரங்கள் அவசியமில்லைன்னு யாரும் சொல்லலை. நீயும் அவங்களுக்கு ஒரு மகள் போலத்தான். நான் இங்கே வராதது, நம்பித்தான் உன்னை இங்கே விட்டுப் போயிருக்காங்க."

ஏனோ இவளுக்கு அழுகையாய் வந்தது.

"இப்ப சேல்ஸ் எஸ்டேட்டில் அதிகப் பணப்புழக்கம் இல்லை. அப்படியே இருந்தாலும் எனக்கந்தப் பட்டண வாழ்க்கையும், அவசர ஓட்டம், சாட்டம் எல்லாம் அலுத்திருச்சு."

தரையிலேயே பார்வை பதித்து விறைப்பாய் அமர்ந்திருந்தாள். "இங்கே ஒரு ஐஸ்கிரீம் யூனிட் ஆரம்பிக்க திட்டம். இங்கே உற்பத்தி செய்தால் மதுரை தவிர தெற்கு பகுதிகளுக்கு விநியோகம் செய்றது சுலபம். இப்போ டேராடூனில் பாக் செய்து ரயில்லதான் ஐஸ்கிரீம் கொண்டு வரப்படுது. சிங்கப்பூருக்கு நான் போனது சில மெஷின்களைப் பார்த்து வாங்கத்தான். ராட்சச இயந்திரங்கள். இத்தனை விட்டர் பாலுக்கு இந்த அளவில் சீனி, முட்டை... எல்லாத்துக்கும்

நாம எல்லாம் சேர்ந்தால் போதும் பத்து நிமிஷம் உருண்டிட்டு சாப்பிட்டால் ஐஸ்க்ரீமைக் கக்கிடும்."

"இப்போ அங்கிள் ஐஸ்கிரீம் செய்யப் போறம்?"

அனுவிற்கு இப்போது பயம் போய் ஆச்சரியம்தான்.

"ஆமா குட்டி. அந்த க்ரீமை அகல அலுமினியத் தட்டுல நிரப்பி ஐஸ் பெட்டிக்குள்ள வச்சா ஐஸ்க்ரீம் தயார்!"

மறுபடி அவன் பார்வை தன் மீது பதிவதை பரணியால் உணர முடிந்தது.

"தவிர பரணி, 'கோன்' தயாரிக்கும் சின்ன யூனிட் ஒன்றும் போடணும். ஐஸ்க்ரீமை நிரப்பி சாப்பிட வேஃபர் கோன். அந்த மெஷின் விலை ஓரிரண்டு லட்சம்தான். இரண்டு வாங்கிப் போட்டா சிறு தொழில் போல சுத்து வட்டாரத்தில இருக்கிற சில குடும்பங்கள் பிழைக்கும்."

"ம்."

அவனை ஒரு பொருட்டாய் மதித்து அவன் இத்தனை சொல்ல, கல்லுளித்தனமாய் இருக்க முடியாமல் முனங்கி வைத்தாள்.

"இந்த வீடு சித்தப்பா கட்டினதுன்னாலும், நிலம் தாத்தா வாங்கினது. ஆக பரம்பரைச் சொத்து வேற்றாளுக்குப் போக வேண்டாங்கற எண்ணம் குடும்பத்தில் உண்டு. எனக்கும் இது போல ஆர்வம்.. திட்டம் இருந்ததால என்னால் முடிஞ்ச தொகையை அக்காமாருக்குக் கொடுத்தேன்.. சித்தப்பா இருக்கும் போதே இந்த முடிவுக்கு வந்தாச்சு."

விட்டால் வெண்டைக்காயாய் வளவளப்பான் என்று தோன்ற,

"நான் இதையெல்லாம் கேட்கலியே.. இந்த வீட்டுக்கு நான் வர்றதைப் பத்தித்தான் குழப்பம்.. என்ன சொன்னீங்க?" என்று காரம் வைத்து கேட்டாள்.

"கொஞ்சம் இரு"

உள்ளே போனான்.

திரும்பியவன் கையில் ஒரு காகிதம்-முகத்திலும் கூட சற்றே காகித வெளுப்பு.

"வாசி"

கடிதத்தை இவள் வாசிக்க வாகாய் மடித்து நீட்டினான். அது நிச்சயம் பெரியப்பாவின் கையெழுத்துதான்.

சிலந்தி வலை போன்ற ஆங்கில எழுத்துக்கள். வாசித்தாள்..

"உன்னை நிராதரவாய் தவிக்க விட்டுட்டுப் போக அவங்களுக்கு மனமில்லை. அதனால் இந்த ஏற்பாடு.." விளக்கினான்.

கடைசி காலம்வரை இவளுக்கு ஒரு கூரை இருக்கட்டுமென பெரியவர்கள் அவுட்-ஹவுசைத் தந்தது புரிந்தது.

ஆனால் புருஷன்..? அதுவும் இத்தனை மேல்தட்டு வர்க்கத்தில் ஒருவன்?

ஏழைக்கேற்றது எள் உருண்டை அல்லவா?

அதுவும் அனுவின் மீது பாசம் கொண்ட எளியவன்.. கிடைப்பது அரிதுதான்.

ஆக திருமண எண்ணமே அற்ற தனக்கு.. ஏனிந்தச் சோதனை?

அவள் சிந்தனைகள் முகத்தில் பிரதிபலித்தன போலும்.

"நாம இருவரும் ஒத்துப் போவோம்னு அவங்களுக்குத் தோணியிருக்கணும். என் அம்மா அப்பா இப்ப இல்லை.. அதான் நாம சேர்ந்து இங்கே வாழறது தங்களுக்கு சந்தோஷம்னு சித்தப்பா எழுதியிருக்காங்க."

சந்தோஷம் இணையும் தம்பதிகளுக்கு அல்லவா வேண்டும்?

பார்க்கும் பெண்ணுடன் எல்லாம் உல்லாச, சல்லாபமாய் பழகும் இவனுடன் இணையும் பெண்ணிற்கு வாழ்வில் சஞ்சலம்தான் மிஞ்சும்.

"நான் வீட்டுக்குப் போறேன்... மனசு சரியில்லை..."

"காரிலே கொண்டு விடறேன்."

"பஸ்ஸே வேணாம்... அம்பது அடி வச்சா வீடு"

விலகி வழி விட்டான்.

வீடு வந்த பிறகுதான் தன் உடம்பின் அயர்ச்சி புரிந்தது.

துணிபோல கால்கள் தொய்ந்தன.

இருந்ததை அறுமிந்துச் சாப்பிட தந்துவிட்டு சுருண்டு படுத்தாள்.

இரும்பாய் கனத்தது உடம்பு. மனசும் கூட..... மனசுக்குள் நறுவிசுகளின் கலவைகள். உங்கோ ஒரு புறம் மகிழ்வாய் கூட இருந்தது!

நட்சத்திர பங்களாவில் பாஸ்கரனின் மனைவியாய்... வெல்ல நினைப்பு தித்தித்தது..!

ஏன்? புரியவில்லை - ஆனால் இதயத்தில் இன்ப படபடப்பு ஆனால் மறுகணம் மனசு "பல்டி" அடித்து வேறு பக்கத்தை இழுத்துக் கொடுப்பது

இன்று காற்று பலம்தான்... மழை வரும் போல.

புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். காரில் அர்ச்சனாவையே வீழ்த்தும் பாஸ்கர் தனக்கா?

தூறலில் சொச்ச கூடும் என்னதான் சொன்னது?

பெரியோர் ஏன் பெரியவர்கள் இவர்கள் இருவருக்குமாய் முடிச்சு போடணும்?

பல பெரிய இடத்துப் பெண்களே மயங்கி மணமுடிக்க விரும்பக் கூடும் பாஸ்கரன் அவர்களது திட்டத்திற்கு ஏன், எப்படி ஒப்புக் கொண்டான்?

ஒருவேளை... 'பரணியைத் திருமணம் செய்து கொண்டால்தான் பையா உனக்கு நட்சத்திர பங்களா!' என்று பெரியவர்கள் ஒரு நிபந்தனை போட்டு விட்டார்களோ?

சொத்தின் மீதுள்ள ஆசையால் அவனும் சம்மதித்திருப்பானோ..?

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

நினைப்பில் உடம்பு கூசியது.

இல்லையென்றால் தனக்கும் அவனுக்கும் இடையே ஏணி, தோணியால் நிரம்பும் சாதாரண இடைவெளியா என்ன?

காற்றில் சன்னல் கதவு படபடத்தது.

இன்று காற்று அதிகம். கொக்கிகள் கழன்டிருந்தன போலும்.

பரணிக்கு உறக்கத்தின் போது சன்னல்கள் விரியத்திறந்திருக்க வேணும். இப்போது மூடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

எழுந்து சன்னலை நெருங்கியவள் விக்கித்துப் போனாள்.

மொட்டை மரத்தில் ஆடுவது என்ன!

காற்றில் படபடப்பது வெள்ளையாய். அது புடவையா... உருவமா?

இங்கு இருப்பதாய் தோட்டக்கார தாத்தா சொன்ன முனியா?

கண்களை இடுக்கினாள்.

மங்கிய நிலவொளியில் எதுவும் தெளிவாயில்லை.

வெள்ளமடையை அருவிபோல் பொங்கி அடங்கும் கடல் அலையைப் போல. அதைப் பார்த்தபடியே நின்றவளுக்குப் பார்வை மங்கியது.

8

மறுநாள் காலை 'இதென்ன முழு அசட்டுத்தனம்' என்று தோன்றியது.

குளிர் வெளிச்சத்தில் 'தேமே' என்று நின்றது மொட்டை மரம்.

நேற்றிரவு அதன் கிளைகளில் ஊஞ்சலாடியது... என்ன அழகு பார்?

அது முழுக்க உன் பிரமைதான் - என்று தன்னையே திட்டி அடக்கினாள்.

முன்புபோல வேலை நடக்கவில்லை.

ரவிக்கைகளை வாங்கிப் போக வந்த செட்டியார் கடையாள் கூட அலுத்துக் கொண்டான்.

'என்னக்கா, அஞ்சாறு சோளிக்காய் பத்து நாளு காக்கிறு மிதிக்க வச்சட்டீங்களே' என்று.

"நாலைஞ்சு நாளாய் துணி வெட்டலைப்பா. பத்து இருபதுன்னு வெட்டிப் போட்டா ஒத்தாசைக்கு பொண்ணுங்களைக் கூப்பிடுவேன். தைக்கும்ங்க. வாங்கு வைச்சுக்க. அடுத்த வாரம் ஐம்பதாய் தந்திடறேன்."

இவள் துணியை வெட்டிப் போட்டால் மற்ற பெண்கள் சுறுசுறுப்பாய் முடிப்பார்கள். ஆனால் அவர்களையும் ஊக்கப்படுத்தித் தூண்டுவதால்தான் வேலை ஜரூராய் போகும். இவளிடமோ இப்படி தேக்கம்தான்.

மனக் குதிரையை அடக்கி, வேலையில் விரட்டினாள்.

இரண்டு நாட்கள் வேலை மும்முரமாய் நடந்தது.

"இங்கேயே உக்காந்து கொக்கி வையுங்களேன். ஒருத்தருக்கொருத்தர் பேசினபடி செய்தா அலுக்காம காரியமாகும்" - என்று வந்து வேலை வாங்கிக் கொண்டு போகும் பெண்களை உடன் இருத்திக் கொண்டாள்.

ஆள் நடமாட்டம் இருக்க, மனம் அதிகமாய் நினைவு, கனவுகளை மேயப் போகவில்லை.

பங்களாவிலும் ஆட்கள் வரப்போக என்று கலகலப்பு. இவளிடம் வந்து விவரம் சொல்லிப் போனான் பாஸ்கரன்.

"மெஷினரி சீக்கிரம் வந்திடும். வேலைக்கு ஆட்கள் வேணுமே 'எக்ஸ்பிரஸ்', 'தந்தி' எல்லாத்திலேயும் விளம்பரம் தந்திருந்தேன். 'இண்டர்வ்யூ' நடக்குது."

"சரி."

"நீயும் வாயேன். பார்த்து உன் அபிப்ராயம் சொன்னா முடிவெடுக்க எனக்கு சௌகர்யம்."

"இந்த வாரத்துக்குள்ளே நாப்பது ரவிக்கைகளைத் தைக்கலேன்னா என் நிலை சிரமம். மறுமாசம் உங்களுக்கு வாடகை வராது." கசப்பாய் சிரித்தாள்.

"இது உன் வீடு... சொன்னது மறந்தாச்சா?" அவன் பேச்சிலும் சற்று கசப்பு.

"மறக்கலை"

"அந்த... லெட்டர் விஷயமாய் பதில் ஏதும் நீ சொல்லலியே...?"

அவன் குரல் ஏனிப்படி தடுமாறுகிறது?

"கேலி, கிண்டலுக்கெல்லாம் பதில் எதுக்கு?"

"கல்யாண விஷயத்திலா கேலி?" - 'சாக்'கென நிமிர்ந்தாள்.

"அந்தப் பேச்சே வேணாமே.. பிடிக்கலை.."

விஷ்ணு நடந்த வேகத்தில் அவன் கோபம் புரிந்தது.

எதற்கிந்த ஆத்திரம்?

அர்ச்சனா போன்ற அழகிகள் விழுந்து மொய்க்க, இவன் ஒதுங்குவதில் இவனுக்கு என்ன நஷ்டம்?

அந்தக் கடிதத்தை முழுக்கப் படித்தால் இத்தனை குழப்பம் இராது.

அர்ச்சனா நிஜமும் வருகிறாளோ?

இருந்தும் ராணி வந்தால் விவரம் தெரியும்.

ராணியின் அரவமே காணோம். அவன் மூலமாகத் தான் தனக்கு விவரங்கள் தெரிந்தது என்று ஓட்டை வாய்த்தனம் காட்டியது தப்பு. பாஸ்கரன் ராணியை எச்சரித்திருப்பான். திட்டியிருக்கக் கூடும்.

யார் வந்தால் என்ன, எது சொன்னாலும் என்ன - என்ற நிலையில் இருந்தால்தான் நிம்மதி.

வேலையில் மூழ்கியது மனம்.

ஆனால் மூன்றாம் நாள் இரவு... அந்த பயங்கரம் நேர்ந்தது! மறுநாள் காலை மொட்டை மரத்தைப் பார்த்து தன்னையே 'அசடு' என்று தேற்றிக் கொண்டது போல இம்முறை முடியவில்லை! மறுநாளும் கூட முந்தைய இரவு நேர்ந்ததை நினைக்க, வியர்த்தது.

இரவு அயர்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தாள்.

யாரோ "ஷ்ஷ்" என்று உசுப்பி எழுப்புவதான பிரமை. திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்தாள் பாவனி. காற்றாய்த்தான் இருக்கும் மறுபடி விழிகள் சொருகுவதற்குள் அந்தக் குரலின் கிசுகிசுப்பு-

'நச்சத்திரா.. நச்சத்திரா..'

விலுக்கென விழிப்பு தட்டியது.

உடம்பு முழுக்க காதானது போல.. கவனித்தாள்.

"போ.. போ.. போயிடு.. ஓடிரு.."

மந்திரம் போல, எங்கோ ஆழத்திலிருந்து கிளம்பி அந்தக் குரல் கேட்டது.. வெறும் ஒலிதானா?

வியர்க்க ஆரம்பித்தது. பல்லி போல படுக்கையோடு அழுந்தினாள்.

'நச்சத்திரா.. விட்டிரு-ஓடு-ஓடு-நச்சத்திரா'

நரம்புகளை இறுக்கி சுருண்டாள்.

இதயம் எகிறித் துடித்தது.

மூச்சு சீரில்லாமல் விக்கியது.

எத்தனை நேரம் அந்த அவஸ்தை என்பது தெரியவில்லை. அரைகுறையான உறக்கமும் விழிப்புமாய் உதறி உதறி கழிந்த இரவு அது.

குழந்தையும் பயந்திருப்பாளோ?

அனு முகத்தில் வழக்கமான மலர்ச்சி.

ஆக அவள் எதையும் கேட்க வில்லை.

தன் மனப் பிரமையோ?

இல்லை.. இத்தனை நாட்கள் இல்லாது இப்போது ஏன்?

குரல் நிஜம்தான்..

சமையலை ஆரம்பிக்க சமையலறை மேடைப் பக்கமாய் போனவளது புருவங்கள் முடிச்சேறின.

அக்கருங்கல் மேடை முழுக்க சின்ன சின்ன காகிதத் துண்டங்கள்.

ஒவ்வொரு இரவும் சமையல் மேடையை துளி ஈரமோ, அழுக்கோ இல்லாதபடி துடைத்து விடுவாள்.

பிறகெப்படி இவை வந்தன?

அவ்வறையின் ஜன்னல் சாத்தியபடிதான் இருந்தது. மேலே புகை போக இரு தெ சிறு செவ்வகத் திறப்பு வழியே வந்திருக்கக் கூடுமோ?

எறும்பு சருகு தூசி உள்ளே வரலாம்.

எலிகள்.. அதிலும் இத்தனைத் துண்டுகளா?

பலவற்றில் வண்ண எழுத்துக்கள்..

நடுங்கும் விரல்களால் ஒரு துண்டை எடுத்துப் பார்த்தாள்.

'போ' என்ற ஒரே எழுத்து.

மற்றவற்றையும் பார்க்க, அத்தனையிலும் அதே எழுத்து அதே சொல்!

இருபது முப்பதாய் கிழிக்கப்பட்ட அத்தனை துண்டுகளிலும்.

மறுபக்கத்தில் ஸ்கெட்ச் பேனாவில் பரணியின் எழுத்து! என்னவாயிருக்கும்?

பரபரப்பாய் சேர்க்க முயற்சித்தாள்.

"தீதி.. பாரு வேணும்."

"ஜோ தீரேன் அனு"

அதன் பின் அன்றாட பிற வேலைகள் தொடர்ந்தன.

கப்பரா சேர்த்து அனுவிற்கு மதிய உணவும் கட்டி அனுப்பிய பிறகு மீண்டும் பதறும் மனம், விரல்களுடன் துண்டுகளை சேர்க்கப் படுத்தினாள்.

இது– இது– அவன் பாஸ்கரனுக்கு– அனுவின் பிறந்த நாளுக்காய் தந்து அனுப்பிய அழைப்பிதழ்–

அப்படியென்றால் இதெல்லாம் அவன் வேலைதானா?

மனம் 'ச்சீ' என்றது.

தனியாய் இருக்கும் ஒரு பெண்ணை மிரட்ட இத்தனை தரங்கெட்ட முறைகளா?

இவளைத் துரத்தி விட்டால் ஏக போகமாய் இங்கு அரசாட்சி செய்யலாம் என்பது அவன் திட்டமா?

ஏனோ அழுகை முட்டியது.

இத்தனை தாழ்ந்தவனா பாஸ்கரன் என்ற ஏமாற்றத்தில், இனி தனக்கென்ற ஆதரவு யாருமேயில்லை என்ற துக்கத் தவிப்பில்.

9

ராணியை இரவில் தனக்குத் துணையாய் இங்கு வந்து தங்கச் சொன்னால் என்ன?

பங்களாவின் பின்வாசல் வழியே சமையலறைக்குள் நுழைந்தான் பரணி.

"ராணி.." குரல் தந்தான்.

"ஆங்.. வா.. ஏதும் வேணுமா?"

ராணியின் முகம் இறுகியிருந்தது - குரலும் சகஜமாயில்லை.

தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டாளே என்ற கோபமோ?

"எம்மேல கோவமா ராணி?"

"...எதுக்கு? மொத்தமா ஏதோ எரிச்சல்..."

அவன்ட்ட பாத்திரத்திலுள்ள கொட்டித் தயிரை 'சொத்'தெனக் கொட்டி தண்ணீர் விட்டுக் கடைய ஆரம்பித்தாள்.

வேலை அதிகம் போல. முகத்திலும் சகஜமில்லை. 'ஆச்'துவா' வாங்கிவிட வேண்டியதுதான் என்று நினைத்த நேரம் ராணி பேசலானாள்.

"மூணு நாளாய் நா இங்க பாதி நேரந்தான் வேலைக்கு வர்றது. எந்தம்பிக்கு மேலுக்கு முடியல..."

"என்னாச்சு.. ராணி?"

"காச்சலு அனத்திட்டே கிடக்கான். டாக்டரு டைபாய்டு டெஸ்ட் பாருங்கறாரு. மூத்தவனைக் கூட்டிட்டு போகச் சொல்லியிருக்கேன். அங்கதான் நிலைமை சரியில்லைன்னா இங்கேயும் திருப்தியில்லை."

'சர்சர்'ரென மோர் நுரை தெறிக்கச் சிலும்பியது.

"ம்ம். ஏன்?" தயக்கமாய் கேட்டான்.

"வூட்டில ஏறுறவங்க நல்ல மனசுக்காரங்களா இருக்கணும் பரணி. கண்ட கழுதைகளும் ஏறின ஆகுமா? இந்த மாரிமுத்து வேல என்ன?"

கைகளில் வேலையோடு பேச்சின் மும்முரமும் கூடியது.

"யாரு? நம்ம வீட்டுக்கு பேப்பர் போடுற மாரிமுத்துவா?"

"அவனேதான். அவன் வீடு மதுரப் பக்கம். அவங்க அப்பன் தாசில்தாரோட டாக்டரிக்கு நியூஸ் பேப்பர் கொண்டு போவான். போற வழியில நமக்கு பேப்பரு, பத்திரிகை போட ஏற்பாடு செய்தாரு. நல்ல ஏற்பாடுதான். ஆனா பய சரியில்லாத பய."

"எலும்புந் தோலுமாயிருப்பான். அதிர்ந்து பேசிக் கேட்டதில்லையே."

"குடிகாரன். குடிக்கப் பணம் வேணுங்கறதுல மத்த எல்லா வேண்டாத பழக்கமும் சேரும்ல..?"

"இப்ப என்ன செஞ்சான் அவன்?"

இப்படித் தாண்டித் துருவுவது பரணியின் சுபாவமில்லை. ஆனால் எதுவுமே தெரியாமல் இருப்பது நல்லதல்ல என்று தோன்றிய பிறகு இது பாவமாய் படவில்லை.

"மூணு நாள் முன்னே சமையல முடிச்சுட்டு ஹாலைப் பெருக்கலாம்னு போனா.. இந்தப் பய அங்கே நிக்கறான்! அவனுக்கு வீட்டுப் படியேற வேண்டிய அவசியமென்ன? ஒண்டியா 'திருதிரு'ன்னு நிக்கறான். - விரட்டியடிச்சேன். நேத்து இங்க எங்கிட்ட வந்து பேச்சு வளக்கான்.. வூட்டுக்குள்ள என்ன வேலை? எதுவோ சரியில்ல. முதல்ல அந்த அர்ச்சனா பொண்ணு - இப்ப இந்தக் குடிகாரப் பய.."

அரிந்து வைத்திருந்த பச்சை மிளகாய், இஞ்சி துண்டுகளை மோரில் இட்டாள். அளவாய் உப்பிட்டு தம்ளர்களில் ஊற்றினாள்.

அர்ச்சனாவைப் பற்றி எப்படிக் கேட்க?

"நிறைய ஆளுங்க வரப் போகன்னு இருக்காங்க.."

"ம்ம்.. உனக்கு வேலைதான்."

"ஆங்... என்ன விசயமா வந்தே? இத எடுத்துட்டுப் போகணும்."

"சும்மாதான். உத்தம்பிக்கு சீக்கிரஞ் சரியாயிடும். வரட்டா"

ராணிக்கு இருக்கும் பிரச்சனைகள் போதாதென அவளை இங்குமா இழுக்க? என் வீட்டில் பேயிருக்குது - நீயும் வந்து அச்சத்தை அனுபவி என்பதா?

ஆனால் இரவை நினைத்தால் வயிறு கலங்கிடுது

அன்று மதியம் அவனுக்கு நட்சத்திரம்மாளின் கடிதம் கிடைத்தது. அதை நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு பெரும் ஆறுதல். பிரித்து 'மனமன'வென்று வாசித்தவன் மீண்டும் மீண்டுமாய் கடிதத்தில் விழியோட்டினான்.

விஷயம் பெரிதாய் எதுவுமில்லை. செளகர்யமான பயணம். பமீலாக்காவின் வீடு, பேரன் பேத்தியின் பேச்சு விளையாட்டுக்கள், அங்குள்ள ஆலயம், மக்கள் மொழி சரியாக புரியாத பிரச்னை, சீதோஷ்ணம் என்று பொதுவான ப... செய்திகள்தான்.

இவனையும் அனுவையும் பற்றின அன்பான விசாரிப்பு.

'பாஸ்கரன் அங்கு வந்திருப்பானே - அவன் அங்கிருப்பது உங்களுக்கு நல்ல துணை' என்பதாய் ஒரு வரி - இப்படி சாதாரண கடிதம். ஆனால் அது அவனது மனபாரத்தை கூட்டியே போட்டது.

பாஸ்கரனது வரவு நல்லது அல்ல - பாதகம் என்பதைத் தவிர மற்றதெல்லாம் சரி!

இருட்ட இருட்ட மனதில் பயத்தின் மருட்டல், கூடியது.

ஆனால் அன்றிரவு பயந்தாற்போல ஏதுமில்லை!

அன்று பங்களா வளாகம் முழுக்க விளக்குகள் எரிந்தது ஒரு காரணமாய் இருக்கலாம்.

அனுவை ரிக்ஷாவிற்கு அழைத்துச் செல்லும் போது அவன் வேலையில் மும்முரமாய் நின்றான். தூங்காதவன் போல சிவந்த கண்கள்.

"ஏதுங்க அங்கிள் இத்தனை லைட்?"

"செட் கட்டறோமில்லையா அனு? பகல்ல மட்டும் வேலை நடந்தாப் போதாது. ராவும் பகலுமாய் வேலை நடந்தாத்தான் மெஷினரி வந்து இறங்க முடியும். அதுக்குத்தான் விளக்கு."

"நல்லாக்கு"

பங்களாவின் மறுபுறம் செங்கல் சுவர்கள் மளமளவென உயர்ந்தன. தூண்களும் அதன்மேல் ஆஸ்பெஸ்டாஸ் கூரையும் அலட்டலே இல்லாமல் தோன்றின.

இத்தனை அரவம் இருப்பது இவளுக்கு நல்லதாயிற்று.

இவள் நாட்கள் தையல் இயந்திரத்தோடு கழிந்து கொண்டிருந்தன. அனுவிற்கு தேர்வு சமயம் என்பதைச் சாக்கு வைத்து பெரும்பாலும் வீட்டினுள்ளேயே கிடந்தாள்.

அன்று மாலை வெண்பொங்கலுக்குச் சேர்க்க அவள் நெய்யில் மிளகு, சீரகம், கருவேப்பிலை தாளித்த நேரம், பாஸ்கரனது குரல் கேட்டது.

"பரணி" - மிக சன்னமான அழைப்பு.

"தோ வரேன்."

இவளைப் பார்த்த ஒரு கணம் அயர்ந்து போனான்.

இவள் வந்து ஒரு மாதம் கூட இல்லை. அதற்குள் எத்தனை மாற்றம்! மெலிந்திருந்தாள்.

மழிக்காத முகம் - கண்கள் இருண்டு, சற்றே குழிக்குள் இறங்கியிருந்தன. உதடுகள்வறண்டு - புன்னகை மறந்து.

"ஒரு நிமிஷம் உக்காருங்க. பொங்கலை கிளறிட்டு வந்துடறேன்."

"ஹை பொங்கலா!" என்று தட்டுடன் அவன் பின்னே வரவில்லை அவன். வந்திருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும்.

மௌனமாய், அந்நியனாய் அவன் ஹாலில் நின்றது உறுத்தியது. இனி உறவு, உரிமையாய் ஒட்டித் தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன் என்பது போல. அவசரமாய் கேசத்தை, புடவையைத் தடவி சீராக்கிக் கொண்ட பிறகே பொங்கலைக் கிளறினாள்.

வாழை இலை வடிவிலிருந்த ஸ்டீல் தட்டில் இரண்டு கரண்டி பொங்கலும் சிறிது மல்லிச் சட்னியும் வைத்து நீட்டினாள்.

"இல்லை பரணி-வேண்டாம்-சாப்பிட நேரமில்லை. நாளை மெஷினரி வந்து இறங்குது. கூடவே இதை இயக்கும் சில பேரும் வராங்க. அவங்க நம்ப ஆட்களுக்கு விவரம் சொல்லித் தருவாங்க. என்ஜினியரிங் முடிச்ச ரெண்டு பையன்களையும் வேலையில் சேர்த்திருக்கேன். ஓரளவு அவங்களுக்கும் மெஷின் பத்தி புரிஞ்சாச்சன்னா மெயின் வேலைக்கெல்லாம் பதற வேணாம். எனக்கும் ஓரளவு விபரம் புரிஞ்சால் நல்லது. அது அவசியமும் கூட..."

"ரொம்ப சீக்கிரம் 'செட்' போட்டுட்டீங்க."

"இன்னைக்கு ஓலைங்க வந்து இறங்கியாச்சு. தொழிலாளிங்க ஓய்வு எடுக்க, மதியம் சாப்பிட ரெண்டு கீத்துக் கொட்டகையும் போடணும்"

"முதல்ல ஒண்ணு போதாது?"

"ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் தனித்தனியா போட்டுட்டா பிரச்சனை இல்லை."

"ம்ம். பின்னாடியும் ஏதோ வேலை நடக்குதே?"

"அதெல்லாம் டாய்லட்ஸ். இத்தனை பேரை வேலைக்கு அமர்த்தும் போது அவர்களுடைய அடிப்படைத் தேவைகள்லாம் சரியாய் இருந்தா நல்லது"

"உண்மைதான். ஒரு மாசத்துக்குள்ளே இடமே மாறிடுச்சு."

"வருத்தமாயிருக்கா?"

"இல்லை. இடம் பொலிவாயிருக்கு. சுறுசுறுப்பான வேலை"

"தாங்க்ஸ்" - புன்னகைத்தான். "டிமாண்ட் இருக்குது

சீக்கிரம் ஐஸ்க்ரீமைக் கண்ணிலே காட்டுங்க. நல்லாயிருந்தா சேல்ஸ் பிக்குன்றாங்க. இப்படி வாங்கறவங்க ஆர்வமாய் இருக்கிறபோதுதானே நாமும் விக்கணும். அதான் கஷ்டம் பாராம செய்திட்டேன்."

"நல்லது"

"ஆன்... ஒரு வாரத்துக்குள்ளே வேலை ஆரம்பிச்சாகணும். அதுக்கு முன் தினம் பாஸ்டரைக் கூப்பிட்டு ஒரு ஜெபம் செய்து ஆரம்பிக்க வைக்கச் சொன்னேன். முதல் நாள் 'கோன்' தயாரிப்பு மட்டுந்தான். தொடர்ந்து ஐஸ்க்ரீம் அதற்குள்ள 'மார்கெட்'டிங்கும் பக்காவாய் செய்யணும்"

"ஆமா - அது முக்கியம். எடுத்த எடுப்பில் ஆயிரம் லிட்டர் பாலோட மற்றதையும் கொட்டிச் செய்தால்... அத்தனையும் விற்கணுமே."

"ஆரம்பத்தில் நூறு லிட்டர் சுற்றி ஒரு 'ஷிப்ட்' வேலை நடக்கும். அதை வாங்க ஆட்களைத் தயார் பண்ணிட்டேன். அவர்கள் தேவை கூடி, நமக்குப் பேர் கூடக் கூட உற்பத்தியைப் பெருக்கலாம்.

"புரியுது. வாழ்த்துக்கள்"

"வர்ற வியாழக்கிழமை மாலை ஆறு மணிக்கு பங்களாவுக்கு வந்திடு பரணி. இன்னும் வேண்டிய சிலரைக் கூப்பிட்டிருக்கேன். சின்ன விருந்து போல... அதிலே நீயும் அனுவும் கலந்துக்கணுங்கறது என் ஆசை"

குரலில் வழக்கமான அவனது உல்லாசத் துள்ளல் இல்லை.

வறண்ட அக்குரலைக் கேட்க விசனமாய் இருந்தது.

நம்ப முடியவில்லை.

இவனா தன்னைப் பயமுறுத்தி இவ்வீட்டை விட்டுக் கிளப்ப முயற்சித்தது?

ஆனால் நிறைப்பெண்ணு.

'பங்களாவிலும் குடியேறு - புருஷன் பெண்சாதியாய் வாழலாம்' என்றாளே..!

அதையும்தான் நம்ப முடியவில்லை.

அது மாதிரியான பேச்செடுக்காதே என்றது தயவு... என்னா எந்தப் பெண்ணும் இதைத்தான் சொல்லியிருப்பாள் - அதாவது நியாய உணர்வுள்ள எந்தப் பெண்ணும்.

"வரேன்" - நடந்து போனவளை வெறித்து நின்றான்.

ஆளின்றி வனாந்தரமாய் கிடந்த பங்களாவின் இரண்டு ஏக்கர் சுற்றுப்புறம் இப்போது பஸ் நிலையம் போலிருந்தது.

'பாத்து எத்துப்பா..'

'ஏ பொண்ணு பராக்கு பாக்காத செங்கலப் போடு'

'செக்யூரிட்டிக்கு சொல்லியிருந்தீங்களாமே? ரெண்டு பேரை அனுப்பியிருக்காங்க ஸார்"

"ஏய் தீப்பு எங்க.. மதுரைக்கா? நானும் வரேம்ப்பா" என்று கலவையான கூச்சல்கள், பேச்சுக்கள்.

வாசக்கு வழக்கின்றி ஆட்கள் வந்து போனதில் வேலை ராணியின் மென்னியைப் பிடித்தது.

குவியும் பாத்திரங்களைக் கழுவ ஒரு பையனை நியமித்திருந்தான் பாஸ்கர். பயல் அப்பப்போது தலைமறைவாகி பீடி நாற்றத்துடன் மீண்டான்!

ஆனால் இன்னும் இரண்டு பேருக்கான வேலை இருந்தது அங்கே.

இவள் ராணிக்குக் கை கொடுத்தாள்.

பக்கத்தில் உணவகம் ஏதும் இல்லாததால், ஐம்பது அறுபது பேருக்கேனும் தினம் சமையல் ஆக வேண்டியிருந்தது.

'எல்லாருக்கும் செய்ற தயிர் சாதமோ, எலுமிச்சை சாதமோ எனக்கும் போதும் ராணி' என்றிருந்தான் பாஸ்கர்.

ஆனாலும் ஏழெட்டுப் படி சாதம் வடித்துக் கலப்பதும் லேசில்லையே. பெரியம்மா நிறைத்து வைத்திருந்த ஊறுகாய் ஜாடிகள் அத்தனையும் காலி. அவ்வப்போது மாங்காய் அரிந்து தாளித்தார்கள்.

அன்று சாம்பாருக்கான கத்தரிக்காய்களை இவள் அரிந்து உதவிக் கொண்டிருந்த வேளையில் சமையலறைக்குள் பாஸ்கர் வந்தான். இவள் அருகே அடுத்ததாய் அரிய வேண்டிய பத்து பெரிய மாங்காய்கள்.

சொல்ல வந்ததை முழுதும் மறந்தாற் போல நின்றவன் வெகு அரிதான காட்சியினை மனதில் பதித்து வைப்பது போல அவளையே உற்றுப் பார்த்தான்.

விழிகளை வெகு சிரமப்பட்டு மீட்டு, வெளியேறினான்.

வீட்டில் தங்களுக்காக சமைத்திருந்த கீரையோடு, வடகம் வறுத்து அவனுக்காய் ராணியிடம் தந்து விட்டாள்.

கூடவே பன்னீர் மணத்த இனிப்புத் தயிர்.

"நல்லது பரணி - ஐயா மெனிஞ்சு தெரியறாரு இல்ல? நானும் ஏதாச்சும் ஸ்பெசலாச் செய்யணும்னு நினைக்கிறது வேல ஜாஸ்தியாப் போச்சு.. நீ இருக்கதால பிழைச்சேன் போ.."

"பெரியம்மா இருந்திருந்தா இப்படி ஏதும் செஞ்சிருக்க மாட்டாங்களா? அந்தக் கடமைக்கு என்னாலானதைச் செஞ்சேன்."

'ஆஹா? அதுமட்டும்தானா காரணம்?' - நக்கலாய் நகைத்தது பரணியின் புத்தி.

10

அன்று தொடக்க விழா நாள்.

இரவு விருந்திற்கான பொறுப்பை 'பாண்டியன் கேட்டரிங்ஸ்' ஒப்படைத்திருந்தான் பாஸ்கர்.

சமையல் பொறுப்பு விலகிய உற்சாகத்தில் ராணியும் பரணியும் வீட்டை அலங்கரிப்பதில் மும்முரமாயிருந்தனர்.

மேசை, நாற்காலிகளை சற்று ஓரமாய் நகர்த்தி, வேறு முறையில் அமைக்க, ஹால் மேலும் விஸ்தாரமாய் தெரிந்தது.

கழுவித் துடைத்த வெண்ணெய்த் தரை, மருதாணியிட்ட பெண்ணின் பாதம் போல மயக்கியது.

அனுவின் பிறந்தநாள் அன்று பாஸ்கர் தொங்கவிட்ட அதே அலங்காரங்களைச் சுவரில் அங்கும் இங்குமாய் தொங்கவிட்டாள். கண்ணாடி குவளைகளில் வாசனை ரோஜாக் கொத்துக்கள்.

வாசலில் ரங்கோலி.

"ஹா! ஆள் எத்தனை சாமர்த்தியமாய், வியர்வை சிந்தி வேலை செய்தாலும் இந்த நளினம் வராது. ஸ்டார் ஹோட்டல் போல அசத்துதே நம்ம வீடு!" - பாராட்டிய பாஸ்கர் மூச்சை இழுத்து விட்டான்.

"நம்ம தோட்டத்தில் இத்தனை ரோஜாக்கள் பூத்திருந்ததா என்ன?"

"மதுரையில் சொல்லி வச்சு வாங்கினேன்!"

"ஆம்.. நான் சாப்பாடு ஏற்பாடு செய்தாப் போல, இத்தனை டஜன், ரோஜாக்களை அவங்க கொண்டு வந்து தந்திருப்பாங்க அப்படித்தானே?"

"ஆங்.. யாருங் கொண்டு தரல. பரணிப் பொண்ணுதான் சைக்கிள்ல போய் கொண்டாந்தது. வர்ற வழியில நாலு தடவ நிறுத்தி ஐஸ் தண்ணி தெளிச்சு ஈரத்துணி போர்த்தி குழந்த மாதிரி அலுங்காத எடுத்தாந்தது.."

பலூனை ஊதியபடி சொன்னாள் ராணி.

"ஷ்.. பலூனை மட்டும் ஊது.. போதும் ராணி." தாழ்ந்த குரலில் கண்டித்தான்.

"எதுக்கு இந்த அலைச்சல். கார் இருந்ததே.."

"எல்லாருக்கும் வேற வேலையும் இருந்துச்சே.. இது என்னால முடிஞ்ச ஒரு சின்ன பரிசு.. அதான்.."

"பலூன் எல்லாம் கூட நீதான் வாங்கினியா?"

"ம்ம் - ஆளுக்கு நாலாய் ஊதத் தந்தேன் - எல்லாம் ரெடி."

"தா.. தாங்க்ஸ் பரணி. எல்லாம் அற்புதமாயிருக்குது"

அவன் பேச்சில் மெய்யான நன்றி இருந்தாலும் பழைய துள்ளல் தொனி இல்லாதது நன்றாகவே இல்லை... வருந்தினாள்.

அவனுக்கு அதிக வேலை. அதோடு, தொடரும் புது வியாபாரம் நல்லபடி போக வேண்டுமென்கிற பதட்டமாயிருக்கும்.

"எல்லாம் நல்லபடி நடக்கும். நீங்க அரைமணி நேரமாவது படுத்து எழுந்திருங்க." பரிவாய் சொன்னாள்.

"சரி. உங்கதை என்ன? வீடு மட்டும் அசத்தினாப் போதுமா?"

"இதோ.. கிளம்பிட்டேன்"

வீடு போய்விட்டு மாலை விழா ஆரம்பிக்க பத்து நிமிடம் முன்பு பங்களாப் படி ஏறினவளின் அலங்காரம் எளிமையாய் தோன்றினாலும் கண்ணை நிறைத்தது.

கரும் சிவப்பு ஜார்ஜெட் புடவை.

அந்த ப்ளெயின் புடவைக்கு அழகே அந்த ரவிக்கையாய். தங்க மணிகள் பதித்து தான். கருப்புப் பட்டில் சிவப்பு. மின்னியது போல் கண்ணாடி வட்டங்களின் கண்சிமிட்டல். தாரப் பின்னிய இடையில் ஒற்றை சிவப்பு ரோஜா. காதில் பெரிய வளையங்கள்.

அந்த ரவிக்கை நான்கணக்காய் அர்ச்சனாவிற்காகத் தைத்தது. மிக அழகாய் வந்திருந்தது. ஆனாலும் அர்ச்சனாவிற்குத் திருப்தி இல்லை.

"கழுத்து ரொம்ப மேலேயிருக்கே பரணி. எனக்கு 'லோ-கட்' தான் பிடிக்கும் இறக்கிடு"

"முடியாது மேடம். கழுத்து விளிம்பு முழுக்க மணி வேலை பிரிச்சா அத்தனையும் நாசமாயிடும்."

"அப்ப வேற தைச்சு"

"அப்போ-இது வீணாயிடுமே மேடம்"

மணிக்கணக்கில் சில நாட்களாய் மெனக்கெட்டிருந்தாள்.

விரல் நுனிகள் வெந்து தோல் உரிந்திருந்தன.

ஒவ்வொரு மணியும் முத்துமாய் ஊசியில் கோர்த்து, விழித்தோர் தைத்த ரவிக்கையின் பிசிறில்லாத வேலைப்பாடு.

"பச்.. எனக்கு வேணாம். என் உடம்புக்கு கழுத்து இறக்கமாய் இருந்தாத்தான் எடுப்பு. இது ஏதோ போன நூற்றாண்டு மகாராணி ஸ்டைல்லால்ல இருக்குது!"

"நிறைய வேலை.."

"அதுக்கான கூலி தந்திடறேன். ரவிக்கையை நீயே வச்சுக்கோ அல்லது வித்திடு" - அலட்சியமாய் பதில் வந்தது.

அந்த ரவிக்கையை தனக்கென்று வைத்துக் கொண்டாள் பரணி. ஆனால் கூலியில்லை. தானே வேறொரு கருநீலப்

பட்டுத் துணி வாங்கி அதே போல விரல் ஒடிய, நகங்கள் சிவக்க வேலைப்பாடு செய்தும் தந்தாயிற்று - பைசா கூலி வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

சிறு அசைவிலும் அந்த ரவிக்கை மின்னலாய் பளபளத்தது. அனு பட்டுப் பாவாடையில் பட்டாம் பூச்சியாய் திரிந்தது. சிறு வெள்ளித் தட்டில் கல்கண்டுடன் அனுவை வாசலில் நிறுத்தி வைத்தாள். அதுவும் மகா கர்வமாய் நின்றது!

வருபவர்களை 'வாங்க' என்று இனிப்பு நீட்டி அது வரவேற்ற பாங்கு கொள்ளை அழகு.

அத்தனையையும் ரசித்து பாஸ்கரனது விழிகள் அவ்வப்போது இவளை நன்றியுடன் தொட்டன.

அர்ச்சனாவும் வந்து விட்டாள்.

தன் தந்தையுடன் தோரணையாய் வந்திறங்கியவள் பாஸ்கருடன் இழைபவளானாள். தான் வெகு கவர்ச்சியாய் உடுத்தி வந்திருந்தும் கூட அவன் பார்வை அடிக்கடி பரணியைத் தேடி, தொட்டு மீண்டதை எரிச்சலோடு கவனித்தாள்.

"ஏதும் ஹெல்ப் வேணுமானா சொல்லுங்க பாஸ்"

"சொல்லாமலேயே அத்தனையையும் பரணி இழுத்துப் போட்டு செய்துட்டா" - தோள் குலுக்கினான்.

அழைத்திருந்த அனைவரும் வந்திருந்ததில் அவன் உற்சாகம் மீண்டிருந்தது. ரேமண்ட் இளம் சாம்பல் நிறகோட்டும் கருநீல பேண்டிலும் ஏதோ விளம்பர நாயகன் போலத் தோன்றினான். கருநீலச் சட்டையின் மேல் இரு பொத்தான்கள் திறந்திருந்தன. மேல் பொத்தான் வரை இறுக்கி, டையும் முடிச்சிட்டிருந்தால் தோற்றத்திற்கு ஒரு இறுக்கம் வந்துவிடும் - இத்தனை இயல்பான கவர்ச்சி வாய்க்காது.

அவளை ரசித்ததோடு அவன் விழிகள் தன் மீது பதிந்த போதெல்லாம் பரணி புரிந்தான்.

அவனுக்குத் தன்னாலான உதவியைச் செய்ய முடிந்ததில் பெரும் [illegible] அந்த சந்தோஷச் சுழலில் முகத்தில் தனி சோபை ஏறியிருந்தது. பரபரப்பில் அவளது கன்னங்கள் தக்காளியாய் [illegible].

"பாட்டு பேப்பரை ஜெராக்ஸ் செய்து வச்சிருந்தேனே, பரணி"

"இதோ தரேன்" - உள்ளே ஓடினான்.

"விருந்துக்குப் பிறகு பரிமாற வேண்டிய ஐஸ்க்ரீம்?"

"வந்தவுடனேயே ஃப்ரிட்ஜிலே வச்சுட்டேன்."

"பாட்டில் ஓப்பனர் எங்க?"

"அந்த கோக் க்ரேட்டிலேயே வச்சிருந்தேன்."

அர்ச்சனாவின் கண்கள் எதையும் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

பார்வையில் பச்சை அடித்தது - பொறாமையின் பச்சைத் தணல்!

தன்னை 'மேடம்' என்றழைத்து கைநீட்டி கூலி வாங்கி பிழைப்பவள், இன்று இவ்விழாவின் நாயகியாய் சுற்றி வருவதென்ன? நேசமுள்ள புருஷன் பொண்டாட்டி போல இருவர் பார்வைகளும் இணைந்து இழைவதென்ன?!

பரணிக்கு மாளிகைக்கு ஏற்ற அழகும் கூட... அவள் செய்யும் எந்த வேலையும் நேர்த்திதான். பாஸ்கர் சதா அவளைத்தானே எதிர்பார்க்கிறான்.

அர்ச்சனாவிற்கு பிரியாணி ருசிக்கவே இல்லை.

அங்கு வந்திருந்த பெரிய மனிதர்கள் அவளுக்கு தோதான வயதில் இல்லை. பார்த்து பார்த்து பண்ணின தன் அலங்காரம்

வீண் என்ற சலிப்பு அவளுக்கு. இடுப்பில் வெகு இறக்கமாய் கட்டிய ஷிபானும், கையில்லாத சின்னஞ்சிறு சோளியும் அச்சிறு ஊருக்கும், எளிய விழாவிற்கும் பொருந்தவில்லை.

தான் சோடியம் விளக்காய் கண்ணைக் கூசினாலும் பரணி பாவை விளக்கின் அம்சத்தோடிருப்பதை உணர்ந்த எரிச்சல்!

தனக்கும் அழைப்பு கிடைத்ததில் உற்சாகமாய் சுற்றி வந்த மாரிமுத்துவை அழைத்து சற்று நேரம் பேசினாள்.

விருந்தும் வாழ்த்துக்களும் முடிந்து அனைவரும் விடைபெற வாசல்புறம் குழுமியிருந்தனர்.

இரவு காற்று ஜிலுஜிலுத்தது.

பீடா தட்டை எடுத்து வந்து அனைவருக்கும் நீட்டிய பரணி அகஸ்மாத்தாய் பாஸ்கர் பக்கம் நின்றாள்.

வெகு பொருத்தமான ஜோடி- இவனுக்கென்று படைக்கப்பட்ட மறுபாதி என்னும்படி.

அர்ச்சனாவிற்கு நெஞ்சு எரிந்தது.

காற்றில் புடவையும், நெற்றி கேசமும் அசைந்து பூரண மிருதுவான புன்னகையுடன் நின்ற பரணி தேவதையைப் போலிருந்தாள்.

"குளிரலையா பரணி?" பாஸ்கர் பரிவாய் குனிந்து கேட்க, அர்ச்சனாவிற்கு தாளவே முடியவில்லை.

"அது நல்ல கெட்டிப் பட்டு. முத்தும் மணியுமாய் வச்சு தச்ச அந்த பட்டு ரவிக்கை உறுத்துமே தவிரக் குளிராது. அது நான் வேணாம்னு கழிச்சுக்கட்டின சோளி எனக்கு தெரியாதா சரிதானா பரணி?"

'கணீர்' என்று அர்ச்சனாவின் குரல் அத்தனை பேருக்கும் கேட்டது. பரணி குறுகினாள்.

அத்தனை பெருக்கும் நடுவே சோலை நழுவினது போன்ற அமைவாய்.

"நல்லவேளை இந்த ரசிக்கை பரணிக்குப் போச்சு அர்ச்சனா. என்னா வேற யாருக்கும் இது இத்தனை அழகாய் இருந்திருக்காது. மனுஷங்களுக்குப் பொருந்தாது... தேவதைகளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும்... தேவதை போன்ற பரணிக்கு மட்டுமே பொருந்தும்ப்ம்!"

பாஸ்கர் வெகு நிதானமாய், குரல் தாழ்த்தாமல் பதிலடித்தான்.

அர்ச்சனாவின் அப்பா நிலைமை புரிந்து னெம்பினார்.

"வரோம் பாஸ்கர்"

"என் அழைப்பை மதிச்சு வந்ததுக்கு ரொம்ப நன்றி ஸார்" பணிவாகக் கைகுவித்தான்.

ஆனால் அவரின் அருகிருந்த அர்ச்சனாவை லட்சியமே பண்ணவில்லை. "என்ன பாசு, கண்டுக்காம நகருறீங்க? எங்கிட்டேயும் ரெண்டு நிமிஷம் பேசலாம் - அதுக்குள்ள பரணி புகைவா மறைஞ்சிட மாட்டா!" உதடு சுழித்தான்.

அனுவும் கடித்த பல்லூடே சிரினான்.

"தெரியும்"

"இன்ன இன்ன வேலை நடக்கணும்னு சொன்னா நானும் வந்து ஒத்தாசை செய்திருப்பேன்ல...!"

"நாந்தான் சொன்னேனே அர்ச்சனா - அத்தனையும் பரணியே இழுத்துப் போட்டுச் செய்தான்னு..."

"எனக்கிந்த வேலைக்காரி 'டைப்' வேலையெல்லாம் அவ்வளவாய் ஓடாது ஆனா பிஸினெஸ்ல புலி!"

"கொஞ்சம் தொண்டிப் புலி! நாம் சந்திச்ச மறு நாளே பிஸினெஸ் பத்தி விசாரிச்சீங்க. ஆனா நீங்க கேட்ட

கேள்விகள்லயே தொழில்ல உங்களுக்கு அனுபவம் இல்லைங்கறதைப் புரிஞ்சுகிட்டேன்!"

சிரிப்பு மாறாமல் காலை வாரினான்!

"ஷ்... அனு, ஓரமாய் நில்லு. இத்தனை கார்களின் நடுவே குட்டியாய் நீ ஓடலாமா?" - மெல்லிய அதட்டலுடன் அனுவின் பின்னோடு வந்த பரணிக்கு அவன் பதில் கேட்டது.

ஆக அவன் அவளோடு சரசமாடவில்லை. பொதுவான பேச்சுத்தான், அதுவும் அர்ச்சனா வலிய வந்து வளர்த்தால்... ஏனிந்த உண்மை நெஞ்சில் பாலை வார்த்தாற் போல் அத்தனை இதம் தருகிறது?

அவள் அருகிருப்பது தெரியாமலோ அல்லது பொருட்படுத்தாமலோ பேச்சு தொடர்ந்தது.

"தவிர பரணி பழக வேண்டிய வேலைதானே அத்தனையும்..."

"அதற்கென்ன அர்த்தம்?"

"இத்தனை நாள் பங்களா விசேஷங்களில் உதவிப் பழகினவள். நாளைக்கு இத்தனைக்கும் முதலாளி அம்மாவாகப் போகிறவ - அந்த அர்த்தம்தான்!"

அர்ச்சனாவிற்கு எப்படியோ... இதைக் கேட்ட பரணிக்கு விக்கியது.

எத்தனை சாதாரணமாய் சொல்கிறான்? சம்பந்தப்பட்ட தன்னிடம் சொல்லாததை, தன் சம்மதம் இல்லாததை, மூன்றாம் நபரிடம் உண்மை போல புளுகும் துணிச்சல்.

அந்த மாலை நேரம் சந்திரனைக் கண்ட அல்லி போல வெகு இலகுவாய் மலர்ந்து மணந்துக் கொண்டிருந்த நெஞ்சு 'சுளீர்' என்று உச்சி சூரியன் சுட்டது போல சாம்பியது.

11

"மன்னிச்சிரு பரணி. அத்தனை பேர் நடுவே அர்ச்சனா அப்படி கூசாமல் பேசினது தப்புதான்"

"நீங்க பேசினதுதான் தப்புன்னு நினைச்சேன்"

"தேவதைகளுக்குத்தான் இந்தச் சோனி பொருத்தம்னு சொன்னேனே அதுவா?" குனிந்து பாவமாய் கேட்டான்.

பழைய குறும்பு. ஆனாலும் அவள் சிரிக்கவில்லை.

"இல்லை இனி பரணிதான் இந்த பங்களாவின் முதலாளி அம்மான்னு உளறினது"

"இன்னைக்கு நீ நடத்திட்ட முறை எனக்குச் சம்மதம் சொல்லுக்கன்னு நினைச்சேன்.."

"கொஞ்சம் யோசிங்க."

"யோசிச்சுத்தான் முடிவு கட்டினேன். வெட்கத்தை மறைமுகமாய் சம்மதம் சொல்றேன்னு.."

இதழ்கள் நகைத்தாலும் அவன் விழிகள் அவளை ஊடுருவித் தைத்தன. ஓடிவிட வேண்டும் போலிருந்தது. அந்தப் பார்வை அவள் மனதைப் படித்துவிடக் கூடும்.

ஆனால் இது பேசித் தெளிய வேண்டிய விஷயம்.

"பெரியம்மா சார்பிலே இது நான் செய்த உதவி. கடமைன்னு வைங்க. அனு பிறந்த நாளின் போது நீங்க இந்தளவு செய்யலை?"

"அது நாளை நான் அவ சித்தப்பா ஆகப் போறேன் உரிமையில"

"ப்ளீஸ். விளையாட்டு விஷயமில்லை இது"

"கல்யாண விஷயம் - சரி. இப்போ அர்ச்சனாவுக்கு

வருவோம். விஷம் தடவின நாக்கு அந்தப் பொண்ணுக்கு.."

"அர்ச்சனா பேச்சிலிருந்து என்னைக் காப்பாத்த அப்படி பேசினீங்க. நோக்கம் நல்லதுன்னாலும் எப்படியும் பேசலாம்னு அர்த்தமில்லை"

"சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லத் துணியாமத்தான் இப்படி சுத்தி வளைக்கிறேன்.."

இவனுக்கா துணிவில்லை?

குழப்பமாய் ஏறிட்டாள்.

வீட்டை ஓரளவு சீர்படுத்தவே நடுநிசி ஆகிவிட்டிருந்தது.

நாளை பெருக்கி அள்ளினால் ஒரு கூடை குப்பையும் தூசியும் தேறும்.

களைத்து சோபாவில் சுருண்டு தூங்கியிருந்தது அனு.

இத்தனை நேரம் பேச்சு, சிரிப்பால் நிரம்பியிருந்த கூடம் காலியாய் நின்றது.

காலிப் பள்ளிக்கூடம் போலொரு அமைதி.

விழா மாலை கனவல்ல என்பதற்கு சாட்சி போல மலர்களின் மணம்.

அவன் தவிப்பாய் நின்றான்.. நகர்ந்தான்..

"உட்காரு பரணி. பெரியம்மா கடிதத்தை நீ முழுசமாய் படிக்கறது நல்லது"

"நேரமாயிடுச்சு"

"காலைல தூங்கிக்கலாம். உங்கிட்ட முழு விவரமும் சொல்லாம இனி முடியாது.."

உள்ளே போனான்.

உடம்பு சில்லிட காத்திருந்தாள்.

திரும்ப வந்து அவன் நீட்டிய கடிதத்தை வாசித்தாள்.

முழுக்க மனதில் பதிவில்லை.

புத்தி நம்ப மறுத்தது.

மீண்டும் மீண்டுமாய் வாசிக்க வேண்டியதிருந்தது.

அதிலிருந்த விவரம் அப்படி! - பெரியப்பா எழுதியிருந்தார்.

'பாஸ்கர், உன் கடிதம் எங்கள் இருவருக்குமே ஓர் இனிய ஆச்சரியம்! உன் சேதி சுகமாய் படபடக்கிறான்.

'இத்தனை நாள் எங்கிட்ட பயல் சொல்லவேயில்லையே. பரணியக் கூப்பிட்டு கேட்டிருவோமா...?' என்று என்னை நச்சரிக்கிறாள்.

நான்தான் அவளைச் சற்று பொறுமையாய் இருக்கச் சொல்கிறேன்.

நீ இங்கு வரும் போதெல்லாம் பரணியைச் சீண்டுவதையும், அவள் இல்லாத சமயங்களில் ஆர்வமாய் அவளைப் பற்றி விசாரிப்பதையும் நான் கவனித்ததுண்டு.

அழகான பெண்ணிடம் வழியும் ஆணின் இயல்பு என்றுதான் நினைத்தேன்! கோபித்துக் கொள்ளாதே... இங்கேயே இப்படி என்றால், கூட பெரியவர்கள் யாருமற்ற சென்னையில் பயல் ஏக அமர்க்களம் செய்து கொண்டிருப்பான் என்று கூட நினைத்ததுண்டு!

போன முறை பரணியைப் பற்றிய பேச்சை நீ எடுத்தபோது உனக்கு சென்னையிலிருந்து அவசர அழைப்பு வந்து நீ கிளம்பியதும் கூட இப்போது புது அர்த்தங்களுடன் நினைவிற்கு வருகிறது.

வாய்விட்டுச் சொல்வது உனக்கு சங்கோஜமாயிருந்ததோ...? எப்படியோ,

'பரணியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று நீ பணிவும் பண்புமாய் எழுதிக் கேட்டிருப்பதில் சந்தோஷம்.

எங்களுக்கும் பரணி மகள் போலத்தான்.

ஆனாலும் இவ்விஷயத்தில் நாங்கள் உன் சார்பில் சம்மதம் கேட்பதை விட நீயே அவள் மனதை அறிவது அல்லது மனதை மாற்றுவது சுவாரஸ்யமாய் இருக்கும்!

பெரியவர்கள் முழு சம்மதத்தோடு மலரட்டும் உங்கள் காதல்! எங்களுக்காக, எங்கள் திருப்திக்காக பரணி சம்மதம் சொல்ல வேண்டாம். உனக்காக... உன்னை நேசித்து சம்மதிக்கட்டும்! அப்படி ஆரம்பிக்கும் வாழ்வில் இனிப்பு அதிகம் - அனுபவஸ்தன் சொல்கிறேன். நான் நட்சத்திரத்தைக் கைப்பற்றினது அப்படித்தான்...! அதே வழியில்தான் என் மகள்களும் வாழ்வமைத்துக் கொண்டனர்.

எங்கள் சீதனமாய் பரணிக்கு முப்பது பவுன் நகைகளும் அவள் தங்கியுள்ள அவுட் ஹவுஸும் அதைச் சுற்றியுள்ள கால் ஏக்கரும் ஏற்கனவே உண்டு.

இப்போது அவளைப் போற்றி நேசிக்கும் மாப்பிள்ளையைத் தேடிப் பிடிக்கும் வேலையும் எனக்கு மிச்சம்.

நீயும் பரணியும் புருஷன் மனைவியுமாய் பங்களாவில் வாழ்வதைத் தவிர வேறெது எங்களுக்கு சந்தோஷம்?'

கடிதத்தின் கடைசியில், பங்களாவை அவள் பெயருக்கு மாற்றுவது குறித்த சட்ட பூர்வமான தகவல்கள்...

கடிதத்தை மடித்தான்.

வெகு அருகேதான் நின்றாள்.

ஆனாலும் நிமிரத் திராணியில்லை.

விரல்கள் வேறு தந்தியடித்தன...

பாஸ்கர் தன்னை மணக்க விரும்பி கோரிக்கை வைத்த பின்புதான் ஐயா இந்த பதிலை எழுதியிருக்கிறார்கள்...!

செய்தியின் தேனின் தித்திப்பு.

ஆனால் காய்ச்சல் கண்ட நாவில் தேன் தித்திக்குமா?

அதிர்ச்சியில் மனம் மரத்திருந்தது.

"நான் உன்னை விரும்புகிறேன் பரணி... என்னைப் பார்த்தால் நம்புவது சிரமம்தான்... ஆனால் அதை வெளிப்படையாய் உடைத்துச் சொல்ல வெகு கூச்சமாயிருந்தது... நீ உதறிடுவியோன்ற பயம். ஆரம்பத்தில இந்த ஈர்ப்பு என்னு எனக்கே புரியலை. உன்னைப் பார்க்க, நெருங்கறப்ப எல்லாம் மனசில நிரம்பிட்டு பற்ற வச்ச பரபரப்பு... சீண்டுவேன், வம்பிக்கிழுப்பேன்... நிலவறையிலே பல வருஷங்களுக்கு முன்னே நான் கேட்டது நினைப்பிருக்கா?"

குனிந்திருந்த அவள் முகம் குங்குமக் குழம்பானது.

அவள் நினைக்கக் கூசிய, மறக்க முயற்சித்ததல்லவா அது!

"சரியா இல்லை. பயந்து ஓடிட்டேன்."

"என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறியா'ன்னு கேட்டேன். கேட்ட பிறகுதான் என் உள்மன நோக்கம் எனக்கே அர்த்தமாச்சு. அப்ப எனக்கு வயசு இருவதுதான். பிறகு வெளிநாட்டுப் படிப்பு... அம்மா இறந்ததுன்னு வாழ்க்கை என்னை புது வெள்ளமாய் இழுத்திட்டுப் போச்சு. அடிக்கடி இங்கே வர முடியலை. பல பெண்களைச் சந்திச்சேன். ஆனா மனசு காமிரா மாதிரி. அதிலே ஆரம்பத்திலேயே நீ பதிஞ்சிட்ட. காரணம் புரியலை... ஆனா உன்னோ உன் பிம்பம்னு புரியுது. அதுக்கு மேலே வேறெதும் பதியாதுங்கறதும் புரிஞ்சு போச்சு. உங்கிட்ட ஏதோ ஒரு வசியம்... வலையைப் போட்டு என்னை அமுக்கிடுச்சு..."

"நான்... நான் ஏதும்."

"எதுவும் செய்யலைதான். ஆனா கடவுள் என் வாழ்க்கை உன்னோடதான்னு முடிச்சைப் போட்டுட்டாரே!"

"எனக்கு பயமாயிருக்குது பாஸ்கர்... ரொம்ப பயமா..."

"என்னன்னு சொல்லு பரணி - கம் அவுட். வேற யாராவதும் உன் மனசுல உண்டா?"

கேட்டவன் குரல் நடுங்கியது.

"ம்ஹூம்... பணம். பணந்தான் நமக்கிடையே பெரிய பள்ளம். என்னால அதைத் தாண்ட முடியாது."

பதட்டம் குறைந்த பாஸ்கர் அவள் மோவாயை விரல் கொண்டு நிமிர்த்தினான்.

தீ போன்ற தீண்டல் - வெம்மையான சுகம்...

அவள் கண்களில் சொன்னது போல பயமிருந்தது... அதைவிட வருத்தம் அதிகமிருந்ததே!

எதனால் வருத்தம்?

தங்களுக்கு இடையே இருந்த இடைவெளியினால்?

இன்னும் கன்னங்களில் நாணச் செழுமை. மிக மிருதுவாய் சொன்னான்:

"வாழ்க்கையின் வசந்தங்கள் மனதில் அரும்ப வேண்டியவை.

பணம் கொண்டு பயிராவதில்லை பரணி"

"கவிதை போலிருக்குது"

"எப்பவோ வாசித்த கவிதை. ஒத்த எண்ணங்களும் போது வரிகள் மனதில் ஒன்றிப் போயிடுறது. எனக்கிருப்பதெல்லாம் இனி உன்னுதும்தான். பங்களா பேர் கூட மாற்ற வேணாம் பாரு"

அவள் விழிகளில் கேள்வி மின்னியது.

"பேர் பொருத்தம் கூட கச்சிதமாய் அமைஞ்சிருக்கே. பரணி பரணி நட்சத்திரமில்லையா?"

"அந்தஸ்தும் அகல கவர்தான். தாண்டறது சிரமம். இந்த

...பிறகு நீங்க வருத்தப்படக் கூடாதில்லையா?"

"அவசர முடிவா? பத்து வருஷமாய் என்னைச் சுற்றி இறுக்கிய இனம் புரியாத வலையைப் பிரிச்செடுத்து, முழுக்க புரிஞ்ச பிறகுதான் நா இந்த லெட்டர் எழுதினேன். பரணி, சின்ன வயசிலேயே வாழ்க்கையிலே எத்தனை அடி. உனக்குத் தெரியுமா? தாங்கி நின்ன உன் நெஞ்சுரம் பிடிச்சிருந்தது. அனுவை எல்லாமுமாய் நின்று நீ வளர்க்கிற நேர்த்தி, கள்ளமில்லாத அன்பு. நாந்தான் முதலாளின்னதும் எகிறிட்ட வாடகையைக் கொண்டு வந்து நீட்டின நேர்மையான சுறுசுறுப்பு! - கண்சிமிட்டினான்!

"ஆனா உங்கிட்ட அந்த நேர்மை இல்லியே"

அடக்க முடியாமல் சொல்லிவிட்டாள்.

சிரித்த அவன் கண்கள் சினம் காட்டின.

"நேரே உன்னோட வந்து பேசி பாடாம பெரியவங்க மூலமாய் என் விருப்பம் தெரிவிச்சது கள்ளத்தனம்ங்கிறியா பரணி? வேண்டிய தனிமை இருந்தும் உங்கிட்ட அடாவடித்தனம் பண்ணாம இப்படி செஞ்சது தப்புங்கறியா?"

"என்.. என்னை அவுட்ஹவுசை விட்டுக் கிளப்ப நீங்க முற்றி செஞ்ச முறை நேர்மையாய் இல்லை."

"இதென்ன புதுக் கதை?"

"பேய் உலாவற மாதிரி பயங்காட்டினீங்க நான் நடுங்கி நிக்க.. பங்களாவிலேயே தங்க சம்மதிப்பேன்ற குறுக்கு யோசனை."

அவன் முகம் மாறியது.

சிரித்தான் சந்தோஷமற்ற சிரிப்பு.

"பரணி அம்மாவுக்கு எம்மேல ரொம்ப நல்ல அபிப்ராயம் ஆனா முழுசா எனக்கது புரியலை. தூங்கலாம்

விடிஞ்சப்புறம் இன்னும் தெளிவாப் பேசலாம்.. இப்ப கிளம்பு.."

அனுவைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தான்.

வேறு வழியின்றி அவனைத் தொடர்ந்தாள்.

வெளியே முளைத்திருந்த விளக்குகளால் வேண்டிய வெளிச்சமிருந்தது.

மழை வருவதற்கான அறிகுறியாய் குளிர் காற்று.

மரங்கள் வளைந்து ஆடின.

ஓரக் கண்ணால் மொட்டை மரத்தைப் பார்த்தாள்.

விரைந்து நடக்க முடியவில்லை.

உடலெங்கும் சோர்வு பரப்பிய ஒரு கனம்.

இருவரும் மௌனமாய் நடந்ததின் இறுக்கம் வேறு.

இவளுக்கு முன்பாய் வீட்டை அடைந்தவன் காத்து நின்றான். கால்களை சற்று எட்டிப் போட்டபடி பரணியும் வீட்டு சாவிக்காகத் துழாவினாள்.

"ஷ்.."மிக மென்மையான எச்சரிப்பு.

திடுக்கிட்டுப் பார்த்தாள்.

விரலை உதட்டில் சமிக்ஞையாய் வைத்திருந்தான். குழந்தையை மெள்ள அவள் தோளுக்கு மாற்றினான்.

இப்போது பரணிக்கும் அந்த சத்தம் கேட்டது.

வீட்டின் பின்புறச் சுவரில் ஏதோ உராய்வது போல..

அரவமின்றி காலடி வைத்து பின்பக்கமாய் போனான்.

என்ன நடக்கிறது? யார் அது?

திருடனோ?

நிழல் படம் பார்ப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. கால்கள் அசைய முடியாதபடி இரும்பாகியிருந்தன. கைகள் அனிச்சையாய் அனுவை இறுக்கின. வாய் வறண்டு, இதயத்தின் துடிப்பு கேட்க ஆரம்பித்திருந்தது.

"பரணி..!"

இரண்டாம் நிமிடம் ஒரு அலறல் இருட்டை வெட்டிக் கொய்தது.

"ஐயோ.. பாஸ்கர்.. என்னாச்சு?" இவளும் வீட்டின் பின்புறம் ஓடினாள்.

அங்கு போதிய வெளிச்சமில்லை.

ஆனால் தரையில் இரு மங்கிய நிழல் உருவங்கள் கிடப்பதும் உருளுவதும் தெரிந்தது.

"ஐயோ.. யாரு.. யாரது?"

"தொம் தொம் தும்" - யாரோ யாரையோ குத்தும் சத்தம் கேட்க அலறினாள்.

"யாராவது வாங்களேன்.. கூடவே.."

விசில் சத்தம் கூடவே காவலாளியின் காலடி ஓசை கேட்டது.

நேற்றுக் கொட்டகையே வசதி என்று தங்கி விட்டிருந்த இரண்டு இளவட்ட தொழிலாளிகளும் வந்து விட்டனர்.

"வீட்டை விட வசதியா டாய்லெட்டு எல்லாம் கட்டி வுட்டிருக்கீங்கல்லா. இங்கேயிருந்தா அம்மாவோட தொந்தரவில்லை! கல்யாணமாகற வரைக்கும் ஒரு ரெண்டு வருஷம் நாங்க நல்ல நிம்மதியா இங்க கழிச்சுடறோமே"

என்று கெஞ்சி இங்கேயே குடியேறி விட்ட இரு இளைஞர்கள்.

"வீட்டைத் திறந்து பின்பக்க லைட்டைப் போடு பரணி"

அவன் உத்தரவின் படியே செய்தாள். அரைகுறையாய் விழித்த அனுவைக் கட்டிலில் கிடத்தி போர்த்திவிட்டு மறுபடி வெளியே ஓடினாள்.

"யாரு பாஸ்கர்.. உங்களுக்கு என்னாச்சு"

"குத்தினது தான் நான்!"

"யாரை?"

"மாரிமுத்து"

"இவன்.. இவனா.. எதுக்கு இந்நேரம் இங்கே?"

கீழே மாரிமுத்துவுடன் படுத்திருந்தது ஒரு ஏணி.

மெலிந்த மாரிமுத்து மேலும் பரிதாபமாய் தெரிந்தான்.

"எழுந்திருடா"

காவலாளி அதட்ட, எழுந்தவன் தள்ளாடியதன் காரணம் குடியா அல்லது வாங்கிய அடியா என்று தெரியவில்லை.

"இனி அடிச்சா.. தாங்காது" - கை குவித்தான்.

"அப்ப சொல்லு. இந்நேரம் இங்க உனக்கென்ன வேலை?"

"சொல்றேன். தண்ணி.." - விரல்களால் சைகை செய்தான்.

"ஏற்கனவே போட்டிருக்கியே.. பிறகென்ன?"

"ஐயா... அதப் பாருங்க மூங்கிலுக் கூடை... மூடி அசையுது"

சொன்ன இளவட்டம் சுவரோரமா கிடந்த கூடையின் மூடியை விலக்க, உள்ளே பளபளவென்று சுருண்டிருந்தது ஒரு பாம்பு!

"ஐயோ.. பாம்பு!"

"பரணி. உள்ளே போ. மூடுப்பா செல்வம் பெட்டிய"

சுகமாய் சுருண்டு கிடந்த சர்ப்பம் அசைந்தது. வெண்பெரிய வெள்ளிச் சரமாய் நெளிந்தது.

"நீ கொண்டு வந்ததுதானா இது?"

தலையசைத்தான் மாரிமுத்து.

"நான் சொல்றேங்கய்யா - ஏணியப் போட்டு ஏறி அந்த மேலு சன்னல் வழியா சாரு பாம்ப உள்ள விடப் போனாரு - ஏன்டா களவாணிப் பயலே.. அதான?" இளவட்டம் அறைந்தான்.

"ஐயா அடிக்க வேணாம்னு சொல்லுங்க.."

"நீ உள்ளதை முதல்ல சொல்லுடா"

"அதுக்குத்தான்.."

"எதுக்குடா நாயே!"

"பாம்ப வீட்டு உள்ளார விடத்தான்"

"அப்படிச் சொல்லு ஏணி எங்க உள்ளது?"

"சமையலறை ஓரமாக் கிடந்துச்சு ராணிய ஏமாத்திவிட்டு எடுத்துக்கிட்டேன்"

"அப்போ முன்னே அந்த பேப்பர் துண்டுகளை உள்ள போட்டதும் நீதானா மாரிமுத்து?"

மென்மை கேட்டான்.

"ஆமாம்மா."

"அது என்ன பரணி?"

கேட்ட பாஸ்கரனிடம் விவரம் சொன்னான்.

கவனமாய் கேட்டு கொண்டான்.

"ஏன்மாரி எதுக்கு அப்படிச் செய்த?"

தயங்கினான்.. செருமினான்..

"நீங்க உள்ளாரப் போங்கம்மா. பெண்டு நிமுத்தினாத்தான் பய கக்குவான். ஒங்கிய கைகளைப் பார்த்ததுமே மாரி கக்கிவிட்டான்.

"அர்ச்சனாம்மா சொல்லித்தான் செஞ்சேன்."

"என்னடா எனவே சொல்லிச்ச? முழுசா சொல்லித் தொலை"

காவலாளி அதட்டினார்.

தன்னை மீறி இந்த சோனிப் பயல் பாம்பும் ஏணியுமாய் பரமபத திருவில் இங்கு விளையாட நுழைந்து விட்டானே என்ற கடுப்பு அவருக்கு!

"பரணி பொண்ணு இந்த வீட்ட காலி பண்ணனும்ங்கறது அர்ச்சனாம்மா நோக்கம். பயங்காட்டி தொரத்திடுன்னுச்ச. அது தந்த வெள்ளைச் சல்லாத் துணிய மொட்ட மரக்கிளையில கட்டி வச்சேன்.."

"இனைக்குமா?"

"இல்லையில்ல.. ஒரு நாளுதான்.. சன்னலைத் தட்டி முழிப்பு வரச் செஞ்சேன். சன்னலு பழியே பரணிம்மா பாத்தாங்க.. பிறகு ஒரு நாளு இதே போல ஏணியில ஏறி பேப்பரு போட்டேன்.."

"நியூஸ் பேப்பராடா?"

"இல்ல. அர்ச்சனாம்மா கிழிச்சு அதுல ஏதோ எழுதித் தந்தாங்க. அதத்தான் போட்டேன். பேப்பர் குழலாச் சுத்தி மைக்காட்டம் பிடிச்சுகிட்டு 'போ...போயிடு... நச்சத்திரா' அப்படி இப்படினு குரல் கொடுத்தேன். பரணி பொண்ணு அசரலை. இன்னைக்கும் கூப்பிட்டு அர்ச்சனாம்மா சத்தம் போட்டுச்ச. 'என்னடா மாரி.. என்ன செய்றே'ன்னு அது தர்ற ஐநூறு ரூவா காசுக்கு உயிரயா எடுக்க

முடியும்? வீட்டுக்கு வரச் சொல்லி இரண்டாயிர ரூவா தந்தாங்க. கூடவே இந்தப் பெட்டியும்.."

"என்னா பாம்புன்னு தெரியுமில்லே?"

"தெரியும் - வாய் தச்ச பாம்புன்னுச்சு.."

"பயங்கர கிரிமினல் புத்தி - அர்ச்சனாவுக்கு பாம்பு எப்படி கிடைச்சதாம்?"

"நேத்து அவங்க மில்லுல புகருங்கள வெட்டினாங்களாம் ஐயா. அதுல அடைஞ்சு கிடந்த பாம்புகளைப் புடிக்க இன்னிக்கு பிடாரன் வந்தானாம். அவன் தந்த பாம்பு."

"உடனே! மாரியை ஜெயில்ல வைங்கப்பா - அடிக்க வேணாம். நாளைக் காலைல போலீஸ் ஸ்டேஷன் போகணும்."

"ஐயா ஐயா.. வேணாங்க. விட்டிருங்க. நாலு பேருக்குத் தெரிஞ்சா அசிங்கமாகிப் போகும்.."

"நாலு பேருக்குத் தெரிஞ்சவனாடா நாயே நீ? நாப்பது பேருக்குத் தெரிஞ்ச அம்மணி பேரு நாறுறதுக்குத்தான் புகார் தந்து உன்கழுத்தில இந்தப் பாம்பைச் சுத்தி விட்டு நாளைக்கு பரமசிவக் கோலத்துல ஊர்வலமாப் போறோம் கிடேறுங்க."

நெட்டித் தள்ளியபடி போனார் காவலாளி.

பரணிக்குக் கண்களை இருட்டியது.

வீட்டினுள் இத்தனை நீள சர்ப்பம் 'சொத்'தென விழுந்தபின் தெரிந்து நடமாடியிருந்தால்..? ஐயோ.. உடல் உதறியது. தனிமையில் அவள் உயிரே போயிருக்கும். அது தீண்டாவிட்டாலும் கூட!

வாய் கட்டிய நாகத்தையா அர்ச்சனா அனுப்பியிருப்பாள்?

ஒரு வேளை குழந்தைக்கு ஏதும் நேர்ந்திருந்தால்..

தலை சுற்றியது. நிற்க முடியவில்லை.

பாஸ்கரன் அவளைத் தூக்கிக் கட்டிலில் கிடத்தியது, சிறுபிள்ளை போல தோளில் சாய்த்து வைத்து சூடான பாலை பருகச் செய்தது- அத்தனையும் கனவின் மசமசப்பில்..

மறுநாள் கண் விழித்த நேரம் அவன் இன்னும் அருகேதான் இருந்தான். ஆனால் நாற்காலியில் சரிந்த- ஆழ்ந்த உறக்கத்தில்..

மெல்ல எழுந்து முகம் கழுவப் போனாள்.

'குப்'பென்று நேற்று இரவின் நினைவுகள் மறுபடி தலை தூக்கின.

கீழே பாம்பு ஊறுகிறதோ என்று அச்சமாய்ப் பார்த்தாள். இன்னும் அதே சேலை ரவிக்கையில்தான் இருந்தாள். மாற்றலாமா என்று யோசிக்கையில் அவன் குரல்..

"எப்படியிருக்கே பரணி?"

"ம்ம்.. இப்ப ஒன்னுமில்லை. எல்லாம் ஏதோ கெட்ட கனவு போல.."

"நானுமா? எங்காதலும் கூட கெட்ட கனாத்தானா?"

ஓரிரவின் தாடியும், தூக்கக் கண்களுமாய் நின்றவனை முழுதாய்ப் பார்த்தாள். தனக்காய் உறக்கம் கெடுத்துக் கொண்டு இவன் ஏன் இங்கே அல்லாட வேணும்?

அவள் விழிகளில் பதிலிருந்தது.

'காதல் பெண்ணே.. காதல்!' என்றன அவை. வெட்கமின்றி காந்தமாய் ஈர்த்தது பார்வை.. நெருங்கினான்.

"ம்ஹூம்..?"

"அப்பமன்னா?"

"அது கெட்ட கனவில்லை சந்தோஷமான நிஜம். அப்படித்தானே?"

"அப்படியேதான்" என்றவனை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

இருவரின் கண்களிலும் நீர்- விவரிக்க வொண்ணா மகிழ்வில் தெறித்த நீர்- நட்சத்திரங்களாய்!